د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم: پایلوڅ بنګ حبیب اللّٰه
لیکونکی: پوهنمل محمود نظری
کمپوتر اوډونکې: یما نظری
چاپ شمیر: ۱۰۰۰
خپرندوی: کراچی مطبعه
چاپ نیټه: ۱۳۸۴

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ټولګه کې:

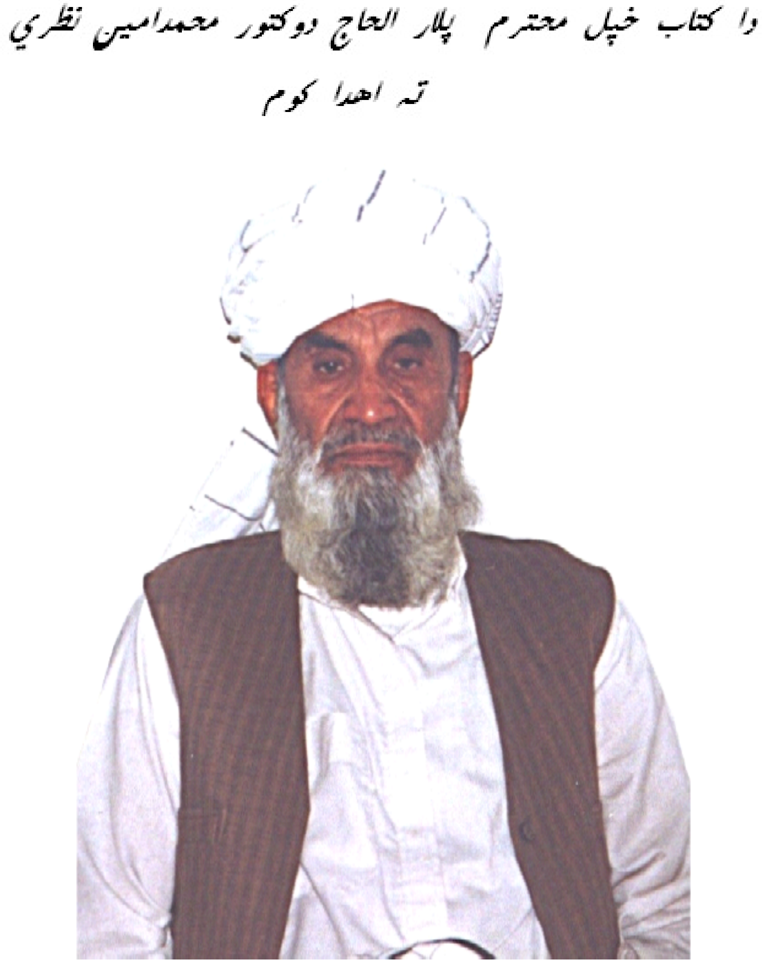

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

د محترم استاد پوهاند دوکتور مجاور احمد زیار، محترم عبدالواحد نظری او محترم عبیدالله محک چې دا کتاب یې کتلی، تصحیح کړی او ګټوری مشورې یې را کړی یو جهان مننه کوم او کوروداني ورته وایم.
همداسې د پایلوچانو د کیسو په راټولولو کې د محترم امیرجان، محترم علی احمد ، الحاج محمد کریم ، محترم بصیر احمد او نور هغه کسانو چې زما یې نومونه هیر شوی دی کوروداني وایم او د زړه له کومې مننه ځینی کوم
د دیزاین ، ترتیب او طرح په برخه کښې د محترم یما نظری او په چاپولو کې د محترم مسعود د هلو ځلو څخه مننه کوم او په ژوند کې لا بری ورته غواړم

په درناوی
پوهنمل محمود نظری

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۸۶

په دې ټولګه کې:

له طنزه تر داستانه------------------۶
سریزه--------------------------۱۳
پایلوچ بنګ حبیب الله-------------۵۱
غرغړه--------------------------۵۶
یوه لپه خاوره--------------------۷۰
د کور هدیره---------------------۷۷
غاو----------------------------۸۵
مرور---------------------------۹۸
غچ-----------------------------۱۱۲
غولېدلی------------------------۱۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له طنزه تر داستانه

داخل مې مخې ته د محمود نظري يوه داستاني ټولګه پرته ده.يو کال له مخه مې پردرېيمه طنزيه ټولګه همدا اسې يو څو کرښې ورکښلې وې او په هغه کې مې د غه هڅاند ليکوال تر هر څه مخکې د يوه طنز او مزاح کښونکي(Satirist & Homourit) ليکوال په توګه

خپلو مينه والو ته وروپېژندلی وو او هغه په پښتو کې د دغو ادبي ځيلونو (Literary generes) له ګوتو شمير

نوښتګرو قلموالو شميرلی وو ، خو د دې داستاني ټولګې له وړاندېينې سره يې را زيا ته کړه چې سړی خو پر هغه دوه ځيلونو بسيا نه دی پاتې او درېيم ديته يې قلم راغځولی او خپله وړتيا او نوښتيا پکې ازمايې.

رښتيا هم يوه داسې هڅاند ليکوال ته چې خپل زېرېند څوب او وړتيا يې لومړی په طنز و مزاح کې پرکار اچولې او په پوره بريالیتوب يې له توغه راوتلی هم دی کوم ناشونی کار نه برېښي چې کيسې وليکي او ورسره ورسره کيسې وګټي

کوم ازمېښت او نوښت يې چې په هغو ډګرو کې په برخه شوی، په دغه څه نا څه ورته ډګر کې هم په برخه کېدای شي او هغه دا چې د خندا او موسکا د توکو په کمونې سره ورته سوچاو سوژو ته په اسانه داستاني بڼه او وکر وربښلای شي، تر دا منځ ورته نه کرکتر رغاونه کومه ستونزه لری او نه انځورونه،غوټه اچونه-پرانېستنه،نه کړکېچ او تلوسه،پيلونه او پايته رسونه.

خو په سر چپه ټوګه په يوه هر داستاني ليکونکي ته دومره اسانه نه وی چې خپل داستان ته طنزومزاح وکر(هويت) وروبښي او خپل ازمېښتونه او نوښتونه وروليږدوي.مګرنظری په دغه لومړنۍ ټولګه راوښووله چې ځان را باندې د غبرګو ، په بله وينا دروګونو ادبی ژانرونوليکوال او بيا بريالی ليکوال را پېژني او پوره باور دی چې که دغه درې سره ځيلونه همداسی همزمان او اوږه پر اوږه پر مخ يوسي او ورسره ورسره د يوی کره پښتو خيال نور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټینګ وساتي، بې له کوم ارنګ برنګه به په دغه اړه پرله پسې برې او بریاوې د قلم د نیلي سوې ورښکل کړي او پر دی سربېره سربېره د خپلې مورنۍ ژبې او ټولنې په وړاندې خپله پاتې ژمندویي او استازندویي(تعهد و رسالت) پر ځای کاندي.
د پایلوچ بنګ حبیب الله دغه داستاني ټولګه یې چې تر درې ګونو طنزیه او مزاحیه ټولګو(د څوکۍ خوند ،سر خلاص که ! او انساني سرکس) را وروسته یې چاپ وخپراوی ته سپاري تر هر څه له مخه د دې نوښت پر بنسټ ارزول کېږي چې د ړومبني پښتو لیکوال په توګه یې په همدغه نامه لومړی داستان د خپلې سیمې یو له پامه لویدلی ټولنیز پوړ(قشر) رانغاړي او په خورا ریالیستیک ډول یې شننه او انځورنه کوې.بنګ حبیب الله یې د مرکزی کرکتر په توګه د ټولو هغه انسانی کړنو ښېګنو ،ځانګړنو دودونو او دویونو(قوانینو) رانغښتونکی را پېژني چې له پېړیو راهسې یې په پایلوڅانو اړه درلودلې اوڅارتیا اونومورتیا یې پرې موندلې ده

ښاغلي نظري په دغه برخه کې نه یوازې د یوه کندهاری په توګه له خپلو سیده لیدنو کتنو او نورو ماویلو-تاویلوګټه اخیستې، بلکې د تاریخ پاڼې یې هم ورپسې اړولې رااړولې او او د بهرینو ګرځندویانو او څېړوندویانو اړوندو اخځونو ته یې هم مخه کړې، لکه څنګه یې چې په خپله لنډه سریزه کې ورباندی رڼا اچولې ده.

داسې اټکل کېږي چې کندهاری پایلوخان له اړه د هغو خراساني،یا په بله وینا ،سیستاني «عیارانو» له پاتېشونو څخه وی چې په سیستان کې یې د یعقوب لیث صفاري په مشرۍ پر ۲۵۳ کال د یوه افغانی دولت بنسټ ایښی وو او ظفر کاکا خیل په وینا یې پوځي اډانه کې پښتو پوره برخه درلوده.«عیار» هم د «ای یار» عربي بڼه انګېرل شوی چې پښتو انډول«ای مل- ایمل» کېدای شي.

دا بېله خبره ده چې د چا خبره نن سبا «به جتهانو کې هم نور څوک آرو اصیل پاتې نه دی» او ان به مسلمانانو کې هم نور څوک سم و سهی نه لېدل کېږي او هغه آر ورښتیني اسلامی خویونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپېڅلي کړه وړه تري بنستېپالو لوتلي او تروبنلي دي ، دغه راز هغه څه چې زموږنوښتګر داستان لیکونکی د خپل پایلوخ اتل په شننه او ستاینه کې کښلي او انځورلي دي، له ښایسته ډېر مهاله نور د تاریخ یوه برخه ګرځېدلې او په هیڅ یوه او سني پایلوخ کې یې څرک نه لګي. یوازې او یوازې یې هماغه منفي او ناټولیز اړخونه خوندي پاتې دي. که پخوا یې له بډایانو را شوکولې او پر بېوزلانو ته یې وروبښلې او س یې له بېوزلانو راشوکوي او خپل ځانګړی درد پرې درملوی.دا یې نن د بدګنو او بېلاریو یوه وړه بېلګه ګڼل کېږی چې یوخوارکی ګاډیوان نیمه شپه د ښار له چوکه یې تر «سرپوزی» پورې ډګاډګ وځغلوي او چې بیا ترې په مات مخ د کرایې غوښتنه کوي په غبرګون کې یې څو مردکې ورډالۍ کوی او مړی یې له اس سره هملته لېوانو ته پرېږدي
په هره توګه د لیکوال همدغه غځېدلی لنډ داستان رښتیا هم د دی جوګه دی چې خپله ټوګه پرې ونوموی او ما هم د یوه شهکار په توګه د خپلې دغې لنډې ارزونې بېلګه وګرځوله او نوری داستاني بېلګې یې ورهڅېزو کره کتونکیو او ارزوونکیو ته پرېږدم ګوندی ګران نظری هم دغه یو څو کرښې د دیوې دوستانه پیرزوینې په توګه په ډېر څه وشمېری.

د پوهنمل محمود نظری د لا ډېر ازمېښتونو او نوښتونو به هیله

پوهاند دوکتور م.ا.زیار
اکسفورد-جولای۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د بنګ حبیب الله کیسه داد داسونامیانو او کلکو خلکو کیسه ده چي په ټوله نړۍ کي يې په کلکوالي او غیرت کي څا تر اوسه نه سیال او نه بېلګه لیدلې یا اورېدلې ده.
دلته د یوه بهرني ژورنالېست د څېړنې پایله په لنډه توګه لیکم:
جروان دایک امریکایي ژورنالیست (په افغانستان کي څه تیرېږي؟) کتاب کي د پایلوڅانو په هکله داسې کښلي دي:
ډیر کلونه وړاندي چي کله ایرانیانو پر دغه هیواد یرغل وکړ او دغلته يې ډیر زیات جنایتونه پیل کړل، خلکو لومړی نه شوله کولای چي د هغوی په وړاندی را ولاړ شي خو وروسته یو شمیر ځوانان را پیدا شول او په خپلو کي يې تړون سره وکړ چي د دغو پردیو یرغلګرو په وړاندی مبارزې ته را ولاړ شي او خپل مال او هیواد نه دفاع وکړي ، ددې لپاره چي خپلو غلیمانو ته خپل واک ښه څرګند کړی، به لوڅو پښو به يې تګ راتګ کاوه ،دغه کار يې د غلیم په وړاندې د مقاومت او سر سختۍ نښه وه ، پردې سربیره يې به لوڅو پښو منډې وهلاې شوې او کولای يې شول چي په ځانګړې توګه د شپې له خوا بېله غږه غوږه پر غلیم برید وکړی. هغه وخت په دې سیمه کې پاړسي ژبه هم دود وه نو ځکه خو پاړسیانو دوی پای لوچ(پا لوچ) وبلله.
دغه پایلوڅان د دی هیواد تاریخي اتلان او د بې وزلو او بې برخو خلکو پلویان وه.
هغه وخت چي احمد شاه بابا واکمني ته ورسید (د درانیانو واکمني دوه سوه کاله په افغانستان کي وچلیده) احمد شاه بابا د پایلوڅانو ډیر زیات درناوی وکړ ، د هغوي د درناوي لپاره يې د جشن او ښادۍ په توګه یوه ځانګړې ورځ وټاکله او هغوی يې ښه او رښتینی خلک وبلل.هغه دغه خلک د شاه مقصود په نامه په یوه سېمه کي استوګڼ کړل چي اوس د کندهار په شمال کي د ډیرو ښو سېمو څخه ده.
پایلوڅان یو ځانګړی یونیفورم لري، پراخ او اوږد شین رنګه کمیس او پرتوګ اغوندی د جامو د ګنډولو لپاره يې څه ناڅه پښځلس متره ټوټه پکار ده ، شین ویره توره لونګۍ تړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو یې تل پر ولوپروت وي، چاړه ، د هوسۍ ښکر ، خردوم(یوه متره رسۍ چي یوې خوا ته یې یوه ټوټه وسپنه تړل شوی وی) له ځانه سره ګرځوي.
که څوک و غواړی د پایلوڅانو به ډله کي شامل شی په لومړی سر کي باید د هغه پېژند ګلوی وشي تر هغه وروسته ازمېښت پرې کېږی چي ورتیا یې لری او که نه؟دغه غوراوی (انتخاب) زیاتره د ځوانی په وخت کي تر سره کېږی.
او ګوری چي د اور په وړاندی څومره ټینګار کولای شی؟ هغه باید خپلې پښې او لاسونه اور ته ونیسي او د اور ټوله تودوخه وزغمی. وروسته باید شپږ میاشتي یا یو کال زغم وکړی چي کړه وړه او خبرې یې وارزول شی، بیا یې ژوند جګړې(مبارزې) عملی ډګر ته راځکوی. که ټېپي شو باید چا ته فریاد ، پلپوټ (شکایت) ونه کړی.د ټولو په پای کي وروستې ازموینې ته وربلل کېږی. وروستۍ ازموینه دا ده چي په یوه ځانګړې شپه کي د یو شمېر کسانو په وړاندی باید ځان لوڅ کړی یانی بې پرتوګه خپل ټول کالي وباسی، د ملا پر تخته یې د اور سکروټې اچول کېږی او په دغه مهال کي باید چرس وڅکوی. پایلوڅانو ته د چرس څکول ارزښت لری هغوی چرسو ته (بوټۍ) وایي د هغو به عقیده چرس انسان خدای (ج) ته نږدی کوی او له ګناه څخه یې ژغوری. پایلوڅان دینپاله خلک دی دغه ګردا زمیښتونه د جسماني ټینګار د پیدا کېدو لپاره او چرس څکول د رواني ازمیښت نښه ګڼي. مخامخ او تن په تن جګړه د پایلوڅانو لپاره اړین بلل کېږی. که څوک کوم پایلوڅ ته سپکاوی وکړي و پایلوڅ هغه زور ازماینې ته وربلي، ان که کوم څوک هسي په یوه اشاره هم وغواړي د یوه پایلوڅ سپکاوی وکړی د پایلوڅ لپاره تن په تن جګړه لازمېږی.
پایلوڅان خپل پت ټینګ او خوندی ساتی او نه غواړی چي د هغوی په کورني ویاړ کي د سپکاوی داغ پیدا شی که د یوې داسي ننګونې (چلنج) سره مخامخ شی سمدلاسه مخامخ لورې مخامخ جګړې ته وربلی. بیا نو دغه دواړه د یو نا څرګند لورې ته روانېږی دغه مهال د دغې موضوع په اړه چي د دوی په منځ کي پېښه شوی ده هیڅ چا ته څه نه وایي کله چي هغه ځانګړې ځای ته ورسیدل. دواړه ځانونه لوڅوی او له پرتوګونو پرته خپلې نوري جامې باسی، بیا نو د سپکاوي والا له لوری برید پیل کېږی هغه څوک چي بریالی شو هغه بل را پر شا کوی یو خوندی ځای ته یې رسوی او ټپونه یې وړپټی او ټکوروی له دې پېښی څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید هیڅوک خبر نه شي او هیڅ لوری حق نه لري چي شکایت وکړي دا د پایلوڅانو د رسمونو او ادابو یوه برخه ده. هغوی له احساسه ډک خلک دي او ورسره ورسره خدای پاله هم دي پایلوڅان هیڅکله ښځو ته نه ګوري که کومه ښځه هغه ته نږدې شي هغه ځیني سترګي پټوي او خپله لاره بدلوي او یا لکه مجسمې په ځیربې حرکته دریږي. دا وه د پایلوڅانو یوه لنډه پېژندنه.

زما په اند د پایلوڅانو لړۍ د بنګ حبیب الله له وروسته ختمه شوې ده محلي خلک اوس هم د دې خلکو په کیسو ویاړي شاعرانو شعرونه پر جوړ کړي دي او هر هغه ټینګ ځوان ته چې د ښو صفتونو خاوند وي ته د پایلوڅ لقب ورکوي ګر چي هغه پالوڅ هم نه وي. اوس دی نوم خپل کره توب له لاسه ورکړی دی ځکه به وروستیو کې ډیر غلو، لوټمارو، قاتلانو، او لوچکانو د خپل بدو او کرغېړنو کړو وړو د پټولو په خاطر ځانونه پایلوڅان بللي دي او د وخت حکمروانانو هم د امنیت په خاطر د دې نوم پسې بد تبلیغات کړي.

په دې ټولګه کې ټول اته داستانونه راغلي دي چي لومړی کیسه یې د پایلوڅ بنګ حبیب الله ده چي همدا ټولګه هم په دې نوم نومول شوې ده چي دا د یوه رښتني پایلوڅ کیسه ده. د کندهار د پایلوڅان غیرت او ټینګوالي نه په عیارانو د خراسان او نه د کابل په کاکه ګانو او نه هم د نړۍ په نورو برخو کې چا لیدلې او نه هم چا اوریدلې دي او د دې ټولګې نوري کیسې لکه غرغړه هم د یو داسې توریالي نیمه سمبولکه کیسه ده چي خلکو ته تور مخې دي د یوه واقعیت د سپړلو په هکله د وطن دوستي یوه رښتیني کیسه ده، یوه لپه خاوره یوه سمبولکه کیسه ده چي د وطن مور خپلو اولادو ته چي هیواد یې هیر کړی وي د وطن د خاورې د بوی یاد ورکوي د کور هدیره او غاو پر خوارو او بې وزلو خلکو باندې د بهرنیو او کورنیو زورواکانو د ظلم دوې بیلګې دي غیچ هم د زور یوه بله کیسه دي او مرور بیا د خپله بختته نه زما او ستا نه د یوه مرور کیسه ده چي ولې انسان ورته د انسان په سترګو نه ګوري او مهاجر بیا د غربت یوه سمبولکه کیسه ده، امید چي د دې تولګې کیسې مو خوښې او د قبول وړ وګرځي

لندن2004

(c) ketabton.com: The Digital Library

پايلوڅ بنګ حبيب الله

تکنده غرمه وه دوه کليوال هلکان د شپيشتو پر بار خرو سپاره د مامتې څخه کور ته رهی وه د مصری يو فری يې يو او دويم فرد يې بل داسې کوی:

احمد اخوندزاده چې يوه ډبره وه د غره
نامي چپک لالودی چې اقرار نه کوی
فيض الله د منارې چې اوس لا بندی دی
يو امين جان بل داود جان د ناخونی دی
تور بنا د ښکا پوردروازی عجبه نامی دی
د ګوش خانی شاماد نامی په هره لاره
سردار نورزی بيا ځومره غښتلې ازلي دی
به صفت ارزی دا نينی مشهور سړی دی
دا نور ماد بيا بيشکه توريالی دی
بل کلاچه کي حسام الدين قصاب په نام دی
د کاڼی کلک د ده خواجې رمضان دی
د سرپوزی عبدالاحد عجب جنګی دی
عبدالله د پيرپايمال خورا نامی دی
غوثو کاکړ د دغه ښار عجب زمری دی

....

دې نارو زه ډير ليری بوتلم خورا ليری او بې اختياره زما له خولې هم ووته:

احمد اخوندزاده چې يوه ډبره وه د غره
نامي چپک لالودی چې اقرار نه کوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار ورمې د شاه آغا د نغارو انګازې آن د ارغنداب تر شنو باغو رسولې چې په اوربدو به یې نازک پوستو انارو وخندل او ځینو به لا له شوق او سوزه خپل ګریوان څیری کړ او دوه څاڅکي وینه به یې توی کړه. د باغونو تر منځ په تنګو کږو وږو لارو کې به پر بودګانو سپرو او پلو ، سپین ږیرو ، ځوانانو ، تور سرو او کوشنیانو به پښې لا چابکي کړې د ایخ ایخ ، هی هی... ږغونه، دوړې ، دربې او اوازونه به لوړ شول تا به ویل لکه چې نغاړې وایي:
...ژر کوه. ژر کوه ، هله ژر شه
چا به سپین سرې بوډۍ په خره ترلې وه. چا تلتک او نیمځی پر شا او د چا کوشنی غوټه تر ملا ، د چا ناروغ پر شا او چا د درورله ښکرو نیولی او د زیارت خوا ته یې کشوی. د چا پسې به په دوړو ککړ، لوڅې پښې کوشنیان روان وه په کوشنیانو به د زیارت د شنو ګونبزو په لیدو له خوشالۍ چیغې ګډې شوې او په ځغاستا ځغاستا کې به تیت او پرک شوله خو د خپلو مشرانو په نارو به چې یې ویل:
هلکو لاسونه سره ورکړی !
نو سره به یو ځای شوله او لاسونه به یې سره ونیوله.
... هلته پیر ملنګ کچکول پر سر نیولی په یوه پښه څرخېدی اوږدو غوړو څڼو یې سترګې ورپټې کړې وې او سپینه اوږده ږیره یې له چرخېدو سره باد تار تار کوله د ملنګ له خولې نه چې ږغ یې ناست وی د اللهُ اللهُ سندره په سختی سره راوتله ان د شاه مقصودي امیل د ډبرو کړیچی به سمه د موسیقی نغمه ورسره ږغوله. څلور و خوا وته یې چارزانو ناستو ځوانانو کړی (حلقه) جوړه کړی وه او د اللهُ اللهُ په ویلو یې سرونه کښته پورته غورځوله ، یو نیم به لا له ډیري جذبې اوږد اوږد وغړېید او له خولې به یې ځګونه راغلل.
ګنه ګونه وه هرې خوا ته د دعاګانو درودونه ، د واویلاو نارې ، د دردونو زګیروی، د کوشنیانو ژړا وی او ځغاستی ، ددروږو رمباړی، د بودګانو شیشنی او هنګا د نهیلیو اسویلو د اللهُ اللهُ نارو....
ټوله فضا ډکه کړی وه. شور ماشوروو. څوک ناست وه چا رنګه ټوکران پر شناختو ترل ، چا په په پټه خوله او سترګو د دعا لاسونه آسمان ته لپه کړی وه څوک پراته وه او خوب یې پوره کاوه، څوک نغارو ته ولاړ وه او ځینو نورو بیا له زارت وروسته مېلې ته روان وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ ها خواته د زیارت تر شا د غره په پراخه لمن کي د درختو تر سایې لاندی د اوبو د شر شری ته نږدی سرې جوزجاني غالۍ اواری وې چې څلورو خواوته یې د صوفی چیټ کوربچې او بالښتان پراته وه په منځ کي یې د ناوی په شان په مریو سینګار شوی غټ چلم چي خدای دی مې غاړه نه بندوی سر خانه یې پاو - نیم پاو په وار تمباکو نیول او شنه او زرغونه زومبکان یې پر ځړیده او ځنګ ته یې په هیندارو سینګار شوی د تمبکو جعبه پرته وه ، د غالیو تر څنګ یو څو تنه ځوانان ناست او ولاړ وه او داسې ایسیده چي چا ته سترګې په لار دی. مېله وه هری خواته ځوانان را ټول شوی وه ، بنډارونه وه او خپلې خوړې او ترخې سره کولی کټوی باندی وې او د انارو او انګورو کوارچې هره خوا ته پرتی وې ، ځینو بیا پسو نه الویل او کبابول او د چایو توری چایجوشی او سماوارونه د اور له زوره ایشیدی،

ملک اتاوالله چي چارخول یې له لیری ښکاریده له خپلو نوکرانو سره لاره څارله. د کوم یوه په لیدو لړ وارختا شو او خپلو نوکرانو ته یې وویل:

هغه دی راغله !

نوکرانو ژر خپلې لنګوټې سمی کړې او لاس په نامه هرکلی ته ودریدل، یو ځوان چي اوږده ترخیصی کمیس څخه یې د پښې بوجولکې ښې لیدل کیدې ، د اوږدې صدری له پړسیدلی جیب څخه یې د نسوارو کډو چي تل یې د شا بازار د بابک نسوارو خرڅونکی له شا بټل څخه ډکاوه، له لیری ښکاریده، شپږه یې یوی خوا او سیلاوه یې بلی خواته له کمیسه لاندی تر ملا ځړیده، په یوه لاس یې د کمیس لمن د عادت له مخی مروړلې نیولې وه او بل لاس یې لکه ښه روزل شوی اولدار په زوره کښته پورته غورځاوه، د توری لنګوټی شمله یې تر بوجولکو رسیدله او خپله هم د شملې خوا ته کوږ کوږ تی تا به ویل ګواکی د شملې وزن یې سر د ښخواته کوږ کړی دی او یا غواړی وګوری چي شمله یې څنګه پر مځکه کښیږی. په داسې حال کي چي چارآشه موچنې یې په پښو ، خامکی پټو ورپسی څکیده راورسید ، له سلام او روغبړ وروسته لکه د تل په شان په دوو ګوتو کیناست. په داسي حال کي چي خپله اوږده لمن یې پر ځنګونو راکښله د سترګو له کونجو یې ناست میلمانه یو وار بیا تر سترګو تیر کړل. ددی نری، ښایسته او غنم رنګ ځوان په لیدو سره چي غټو سرو سترګو او ګڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریتو یې څیرې ته خاص هیبت او جذب ورکړی وو د نوکرانو تر منځ پوښتنې او کونګوسې پیدا شوی. ملک ورو هغو ته وویل:
دا بنګ حبیب الله دی.
کېږه نظر ماد چې غټې لنګوټې یې لکه سایبان پر مخ سایه کړی وه پر آس سپور له دوو پاپیانو سره راورسید ، چې د کرک کځوره یې په لاس او خردوم یې تر ملا تړلی وو ، له آسه راکښته شو ، آس یې د ملک نوکرانو ونیوی له سلامه او روغبړ وروسته پر دوو ګوتو کیناست او لمن یې لکه نورو پر زنګونو راکش کړه.
په هم دې ډول شین کریم هم پله کش راغی د بوټو د ایستلو د ځای سره ودرید ، خاورې یې په پښو وشندلې ، اسمان ته یې وکتل او په خپله خاصه لهجه یې وویل:
شین یم شین آسمانه !
دی هم له سلام او روغبړ وروسته کیناست.ګود ګوډ ،ګوډ عبدالاحد چې ډ یرو ټپو له کبله خلاص خلاص تی هم راورسید او تر سلام او روغبړ وروسته کیناست.تا به ویل دا ټوله دا یوه ټولګۍ هم صنفیان دی. پوخې صالح ماد چې د لنګوټې شمله یې ورپسې ځکېده او یو ښکلی ځوان حاضر باش ورپسې وو. تبرزین یې تر ملا تړلی وو کوږ کوږ راورسید همد اسې ښنته خدای رام ، احمد اخندزاده....
یو د بل پسی راورسیدل. دوه تنه نوکرانو د چلم په ډکولو اخته وه د ملک شاو خوا د ځوانانو چې هغوی هم د غښتلتوب دعوا کوله ناست وه خو نورو د هغه هلکان ګڼل ځکه ازمایل شوی نه وه د ملک د خولې وه او تل د ملک پسې وه د نورو پسې روان ځان ته غښتلی نشوای ویلای نو ځکه د هغو پر خبرو او کړو وړو د نورو خندا راتلله. په دی وخت کې دوه پخوانی نامیان غوثو او نینی فقیر چې سپینې ږیرې او لوڅې پښې وه راورسیدل. غوثو د یخی کولنګ د نینی پیش قبضه تر لمن لاندی تړلې وه د مجلس یارانو چې تر اوسه چا ته نه وه دریدلی د دغه دوو غښتلو نامیانو د هر کلي لپاره ودریدل. دوی سپین ږیرو ، سیدانو او علماو ته زیات احترام درلوده دا د زمریانو په شان غښتلی نامیان چې په زرو لښتو او سلو چړو به یې د خولی آخ نه وته او نه یې تر ځان بل باتور لیده نن یو ځای را ټول شوی وه هر یو یې د وسپنی یوه کلا د ډبرو یو غر د ځنګله یو زمری اود میړانې یو پهلوان او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غیرت بې تاجه باچاهان وه.نن د میړو او نه میړو ، د ټینګو او سستو د نامیانو او بګیلانو د زمریانو او چغالانو تر منځ د سیالۍ او امتحان میدان وو . نو ځکه ټول چوپ وه او ستر ګې له کونجو یې میدان او یاران څارل د مېلې ډیرو ځوانانو دا باتوران پېژندل نو هره شېبه یې په سا نیولې ټوګه د یوې پیښې انتظار کاوه دادو چې ځان یې نامی باله او د ملک نوکر وو ملک غوښتل دی په نورو نامیانو وپیژنی نو ډک شوی چلم ته د سکروټې دراوړلو لپاره له ځایه پورته شو ، ناستو کسانو دی څاری چې دی بیا څه کوی؟
د ادو هم لکه دا نور کوړ کوړ له اوږدې شملې سره د اور خواته ورغی او هلته یې د اتشګیر پر ځای په ګوتو سره سکروټه واخېستله د نامیانوو مجلس و مستی ځینی کېده او وینه یې په جوش راغلی وه په داسې حال کي چې سکروټه یې په لاس کي لکه بوجلې چې ښکېلی ښورولَه ، او په غروره یې خندل کوړ کوړ د چلم خواته خرامان خرامان روان شو د ملک خوله نه ټولیده او نور نوکرانو یې له خوشالۍ په کالو کي نه ځایده او نه پوهېده څه وکړی؟؟ !
څه چل وشو چې سکروټه یې له لاسه ولویده لاس یې وسو؟ که تر تاثیر لاندی راغی؟ یا نظر شو؟ یا یې هم پام نه وو؟ خو دا کار په داسې یو محفل کي د زغم وړ نه وو تر اوسه ټول چوپ وه یو هم نه پوهیده چې له کومه ځایه یې پیل کړی. غیبت دوی نه کوی دا یې د کم اصلو خلکو کار باله او د ځان صفت یې د نامردانو کار ګڼه دوی مرګ قبلوی خو دغه القاب یې نه ، د بنډار یارانو لکه چې برق چې نیولی وی ، یوه جټکه وخوړه ! لکه له خوبه چې کښېنستلی وی وارختا شول لاس او پښه شول، چورت یې واهه چې دا څنګه بې عزتی یې وشوه؟؟؟
دادو لا پوه شوی نه وو چې ملک یې له خاورو خاکه کړی وو. نو په چټکی د لوېدلی سکروټې خواته کوړ شو خو افسوس د نامیانو میدان یو وار وو لکه ننني لوبې بل چانس یې نه لره کټو په یو وار ماتیده او ماته شوه ، کېپه نظر ماد چې نږدی ورته ناست وو هغه یې په چپلاخه ووهه وار یې له مخه کړ لوېدلې سکروټه یې په خپلو شونډو پورته کړه او په خپله پښه یې کیښودله. د ملک غړی وتښتیدل پر تندی یې د د خولو سیلاب رامات شو او لکه هغه پهلوان چې د حریف په یوه لینګته یې شا مځکې ته رسیدلی وی مات شوی وو ځکه د زمریانو په محفل کي چغالانو ته ځای ورکول د زمریانو سپکاوی وو د غښتلتوب نوم ته دوکه وه او نامیانو ته ښکنځل وه. چې دا بیا د تحمل وړ نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنگ په بریتو کي وخندل دا دریم وار وو چي بنګ په بریتو کي خندل :لومړی ځل دري میاشتی مخکی چي محمد اکبر کومندان تبدیل شو او نوی د امنیی کومندان راغی بنګ همداسي خندلی وه

«... د امنیی زاړه کومندان د تسلیمی په وخت کي نوی کومندان ته داسې ویلی وه: ما منطقه د غلو او لوچګانو نه پاکه کړی ده نور هر څه چي کوې خو په څو نامیانو غیرتمندو به غرض نه لری بیا یې نوی کومندان د دې نامیانو د لیدو لپاره د هرات بازار خواته بوتی هلته د یو سماوار مخی ته یو کرک ځړېدی د امنیی کومندان کرک ته ګوته ونیوله او ویې پوښتل:

- دا کرک د چا دی ؟

هیچا ځواب ورنه کړ.کومندان بیا ږغ کړ:

دا کرک د چا دی؟

د سماوار له پایه یوه تن په بې پروایي سره ناری کړه:

دا زما ده زیاته !

کومندان په لوړ ږغ وویل:

- خبر نه یې چي کرکان بند دی ؟ !

- صایب زه یې پاس لرم زیاته !

- څنکه یې پاس لری؟

د سماوار له پایه یوه سیلاوه راوغوځوله شوه ورسره ږغ سو:

- دغه دی پاس یې زیاته !

زاړه کومندان نوی کومندان ته وویل:

یو یې دا دی: مهتاب الدین آغا نومیږی !

بیا د سالو خان چمن خواته ولاړل هلته یو ځوان د چرسو په څکولو اخته وو.

کومندان هغه ته ورنژدی شو او ورو یی ورته وویل:

-خبر نه یې چي حکومت چرس بند کړی دی ؟

- خبر یم زیاته مو ستره په دی پای کي « دا یې تکیه کلام وو»

- نو ولی چرس څکوی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله صایب دا فقیری بوټی دی موستړه په دی پای کي.
کومندان اولدار ته رغ کړل:
هلکه هغه کومندانی ته بوځه!
په کومنداني کي یې هغه په یوه زاړه میز پریستی او شپز سوه لبنتی یې پر ملا او پښو وواهه خو د ځوان له خولې اخ هم ونه وت.
اولدار ستړی شو، د نوی کومندان وار شو،نوی کومندان هم په ډیرو وهلو ستړی شو او حیران پاته شو چي دا څنګه انسان دی ؟!
په هم دی چرتونو کي پر څوکۍ کیناست او د چایو پیاله یې خولې ته پورته کړه. ځوان سر راپورته کړ او نوی کومندان ته یې وویل:
- کومندان صایب نور څوک نه شته چي ملا راوګروی؟
نوی کومندان ورو زاړه کومندان ته وویل:
یو یې دا دی بنګ، پایلوچ بنګ حبیب الله!
نوی کومندان مخ د بنګ خواته کړ او ویې ویل:
ځه زمریه! زما په کومنداني کي هر څه چي کوې کوه یې ازاد یې!
بنګ له زاړه میز څخه پورته شو لمن یې کښته کړه سیلاوه یې تر ملا وتړله پټو یې د تل په شان له یوه کنجه راکش او ایله څوکه یې تر اوږې ورسوله او په داسې حال کي چي پټو یې وړپسی څکېده او شمله یې مځکې ته رسیده له کوړ کوړ روان شو. د تلو په وخت کي یې زاړه میز ته یو وار بیا وکتل سر یې وښوراوه او په بریتو کي یې وخندل لکه اوس»

.....د کباب بوی د ناستو خلکو سږمې وتخنولې، خو کپه نظر ماد او غوټو په خبرو اخته وه له پښې یې د کباب بوی پورته کیده او جز جز ځاځکی یوه یوه اوښکه ترې څڅیده څوک دی چي سکروټه د نظرماد له پښې لیری کړی؟ او څوک دا جورت لری چي ورته ووایي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر سکروټې لاندې یوه تنها که پیدا شوه د تنها کې ستر ګه کرار کرار لویده تا به ویل غواړي دا ټول شوې نامیان یو ځای وګوري خو د لیدو تاب یې رانه وړ او وچوله او سکروټه یې لیرې وغورځوله.

له شاو خوا څخه د میلې د خلکو او نیمچه ځوانانو چې په درختو کې ناست او لیرې ولاړ وه د دوی سیل یې کاوه بې اختیاره نارې پورته شوې:

د مور شیدې دې شه !

دا نارې ټولو واوریدې او خوند یې ورکړ خو په ملک یې خولې را ماتې کړې.

د احمد اخند زاده تنده په دې کار هم ماته نه شوه ولاړ شو له جیب څخه یې د نسوارو کډو راویستې، یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله د سماوار خواته ولاړ، کمیس یې وایست ، او جوش سماوار یې چې همدا سې خوټیده پورته کړ او په خپله راسته وربه یې خالي کړ د بدن وښتان او پوستکې یې له اوبو سره توی شول او دود یې له بدنه پورته شو .بیرته یې کمیس واغوست ، د نسوار یې تو او ښله دې چې څه وو ایې پر خپل ځای کیناست.

-دا د نامې زوې بیا ګوره !

د مور شیدې !

واه واه نامې !

نارې او چیغې بیا اسمان ته پورته شوې، عجبه فضا وه، ټوله چوپ وه، د چا چا ستر ګې له تعجبه راوتلې وې، څوک څوک هښ پښ پاتې وه ،چا لا ګوته په خوله کې نیولې وه، د چا چا زړونه په یخ شول ،د چاچا بیا زړونه وچول.

لکه چې د بنګ تنده په دې هم ماته او زړه یې یخ نه شو. د ملک د تندې د خولو او د دادو چغال چې چم یې د زمریانو کاوه خو خر بې غیرته وو او ځان یې پایلوچ باله او د پایلوچانو نوم ته یو داغ وو ، په لیدو یې زړه نور هم جوش وکړ او ولاړ شو.

ټول حیران ول چې دی بیا څه کوي ؟

بنګ ولاړ سو خپل اوږد کمیس یې ویستلو ، د تاوتاو شوی د یو تان پر توک یې چې د پرتوګا ښ پر ځای یې واګی وراچولی وې او سر بیره یې په نازک زنځیر هم تړلی وو مالوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو په ټول بدن کې یې جوړ ځای نه لیدل کیده خو د نس د پرهار کوکونو یې چې لا تازه وه فکر شو:

«...د کاکو غلام فاروق په باغ کې د یارانو بنډار وو چې هر کال به دا بنډار د بنګ لخوا جوړیده او د پایلوچانو تر منځ به د غښتلتوب آزاده سیالۍ کیده ،دوه دوه اخته وه د سیالۍ کوم کوم ریفری او حکم نه درلود . دوی په په خپله فیصله کوله کوم یو چې به نوریې د لوبې د دوام توان نه درلود.

د سلا م دی تا ته باداره !

په ویلو به تسلیم شو.

هلته دوه په پټوانو کې سرونه پټ کړی وه او یو بل به یې د بوزی په ښکر او نیره سره وهله. تر هغو به دا لوبه کېده چې یو به بیتابه شو او سر به یې لوښ کړنو بیا به د هغه بل تابع ګڼل کېدی، دلته بیا دوه دوه نورو کمیسونه ایستلی وه او جوش کړی هګۍ یې په بغلو کې نیولی وې د هر یوه څخه به چې هګۍ ولویده نو و هغه بل ته تسلیم شو. د دوو نورو بیا ډبرې غور ځولې او سرونه یې ورته نیولی وه هر یو چې به سر بچ کړنو لوبه به یې بایله او هغه بل ته به د سلام دی تا ته باداره په ویلو به تسلیم شو. دوو نورو به بیا د تبۍ لاندی اوربل کړی وو او لوڅی پښې به پری ولاړ وه .

بنګ، تور قادر او شوړ غلام رسول پر چلم بنډار کوی. د تور قادر سترګې پر یو هلک چې پر خره سپور وو او ځان یې پورته پورته کاوه، غوښتل یې چې له ونې څخه زردالو وشکوی له خولې ووتل:

واه واه نانیه ځان وشلوه !

په بنګ دا خبره بده ولګېده، نو یې مخ قادر ته ورواړاوه او وییې ویل:

دا دی بده خبره وکړه موږ هم کشران لرو زیاته موستره په دی پای کې !

خبرو تاو واخېست.

بنګ ورته وویل :

-زما هغه ورځ نه هیریږی چې زما د کریم سره جنګ و او ته د سیلاوې سره زما مرستې ته راورسېدې زیاته موستره...

(c) ketabton.com: The Digital Library

قادر ورته وویل:

- زما هم انډوال یې کنه نو درسره کتلی به مې وای.

ددې لپاره چې غوسه یې سړه شي. دواړو سرونه په پټوانو کې پټ کړل او یو بل یې دومره په نیره او جوالدوز سره ووهله چې پټوان یې په وینو تک سره شول

(د کریم او بنګ د کرک پر سر شخړه شوی وه بنګ د کرک شوقی و ، کرک یې جنګ ته تیار کړی و ټوله ورځ یې هغه په لاس کې کښته پورته هاخوا دېخوا کوی چې جنګ ته تیار سی، د جنګ نه یوه ورځ مخکی یې هغه ته تر سهاره بېدار خوابی ورکړه او سهار د لمانځه وخت یې دوه ساعته خوب ته ایله کړ او بیا یې وږی تږی او له خوبه ګیچ او سر بداله د جنګ میدان ته یووړ او د کریم له کرک سره یې جوړه کړ.

میدان د کرک بازانو خورا ګردی شوی وو له هری خوا نارې پورته کېدی:

- ایله یې که !

-لاسه مه وروړه !

- دېخوا ته یې که !

-مابین ته یې که !

- بنګ یې وهی !

-کریم یې وهی !

- کریم یې وهی !

.شاباش په سترګه یې واهه !

. له سر یې ټینګ ونیسه د نامی زو !

د شرط تړونکو بیا نارې وې:

-څلور په یوه !

-درې په درې !

....

د بنګ کرک چې د بې خوبیه ګیچ و ، یوه موښکه یې د کریم د کرک په سترګه ولګېده او چې دویمه مښوکه یې غورځوله د کریم کرک په تښتېدو شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د خپل بګېل کرک سر په دوو ګوتو له تنې جلا کړ او خالی کڅوړه یې پر مځکه وویشتله. بنګ ته یې بد بد وکتل او پر مځکه یې تو کړل بنګ ورسره کله کله شو او کرار یې ورته وویل:

- ماښام به د غړندوکي بابا زیارت کې سره ګورو !

پاته مو ستړه په دې پای کې

کریم ورته وویل:

- سمه ده زیاته بزاتره !

ماښام چې بنګ د غړندوکي با با زیارت ته ورغی د کریم تر شا څو اندیوالان ولاړ وه، خو تور قادر هغوی لېدلی وه نو سیلاوه په لاس د بنګ مرستې ته راورسید، د کریم اندیوالان تر شا شول.

بنګ ږغ وکړ:

- وار کوه زیاته مو ستړه ...

کریم ورته وویل:

وار ستا دی زیاته بزاتره !

بنګ په غوسه ورته وویل:

- پوهیږی زیاته مو ستړه په دی پای کې !
- زه چغال نه یم چې اول وار وکم خرنا ځوانه وار کوه !

کریم په خپله شپړه د بنګ نس ورڅیری کی، د بنګ کولمی لاندی توی شوی بنګ خپله سیلاوه د کریم په سینه کې وربنخه کړه، او هغه د اخ په ویلو پر مځکه ولوید. بنګ خپلې کولمې بیرته په نس ننه ایستلې، ملا یې ټینګه وتړله او کور ته د قادر په مرسته ولاړ بنګ له چورته راووت»

بنګ پر مخی پریوت او د ملک نوکرانو ته یې چې چرس یې پخول وویل:

-راشی زما پر شا چرس پاخه کی !

د بنګ پر شا بلکه جوړه شوه او د چرسو پخول پیل شول، هر وار به سیر- دو سیره تلی تاوېده تر هغه چې چرس وچیدل د بنګ پر شا اور بل وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلکانو، ځوانانو او نورو چې دوی يې لېدل او ښارل په رډو رډو سترګو يو بل ته کتله، يو وار بيا :

- د مور شيدی بنګه !

- نامی د نامیانو يې !

- د هغه مور...... چې تا نه منی !

زوږ او شور پورته شو او هغه وخت اوج ته ورسيد ، چې چرس پاخه شول او بنګ وداريدی خپله لمن يې ايله کړه او خپل پر ځای کيناست داسې ارام کيناست تا به ويل چې هيڅ نه دی شوی.ملک او نوکرانو يې ډېر کوښښ شوی وه .په دې وخت کی چلم سر شو خو دا بل ډول چلم و، يو کش يې ښه ځوانان له پښو غورځوله او همدا علت و چې د ملک نوکرانو يوه يوه ځان ايسته او ځوک چې پاتی وه هغوی مازی خوله پر ايښوله، او کوم يوه به چې دود کش کړ بيا به په ټوخه ټوخه شوه دا ټوخی به د موسيقی ښه ونيوله،

يو ساعت کې يوه سر خانه پوچه نه شوه نو استاد عبدالرزاق خياط ته دی وضعی چندان خوند ورنه کړ، چلم ته ورولاړ شو د چلم سر خانه يې تازه کړه او په چپه سږمه يې له چلم د زړه نه د اخلاصه قورونه ويستل، دې قورونو مېلمنو ته ځه ان چلم ته يې لا خوند ورکړ او سر خانه يې په همدا يو وار پوچه کړه.

بيا د هری لوری:

- د واه واه استاذه !

- د مور شيدی.... !

ږغونه پورته شول.

ملک چې نفرو يې خانه ور خامه کړی وه يو ناست ځوان ته اشاره وکړه، ځوان له نسوارو د ډبلی نه يو وچ شوی لړم راويست او پر چلم يې د چرسو پر ځای کيښود .بنګ چې تر اوسه يې دوې سرخانې په يوازې سر پوچې کړی وې، دی کار چندان خوند ورنه کړ، بد پرې ولګيد ، نو وار يې در مخه کړ چلم ته ورغی او په دو کشه يې سر خانه پوچه کړه ،ځکه هغه په ځان کې دا تاب لېده او نه يې غوښتل نور ناميان شرمنده يا لېونی کړی.

هوا او فضا مېله ځی ته بل شکل ورکړی وو هرېخوا ته دوه- درې پراته وه. ټوخه ،ټوخه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی وخت کې د رابلل شوی سندر غاړی رېغ پورته شو:

غښتلی خللک په هر چا باندی ډیر ګران دی
دا ټوله ښکه په خپل حال کې شنه زمریان دی
د خاکریز شاه آغا ننګومه
د ده درو درګا ننګومه
په مزار کې یې نغارې دی
په دربار کې شنی منارې دی
سلطان عطا بابا د پیرانو خلیفه دی
مزار د شا غنډان بابا عجبه ښایسته دی
پر څوکه پروت دی تختی شا مبارک
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننکومه
بګت بابا ملازلی دی
بل شنغزی او ازرجی دی
قریش هم هغه شین کوځی دی
خوجک بابا او ملا دوران ننګومه
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه
بابا ولی صاحب خوشال دی
دده نه چې تیر شی پیرپایمال دی
بل نازولی د رب سید اسلم د پنجوایې دی
فریح الدین اخوندزاده قطب زمان ننګومه
موی مبارک او خرقه د خیر الانام ننګومه
لوړ اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

......

په دی وخت کي یو تن راغی د بنګ په غوږ کي وبونګېده. بنګ پټو له یوه کونجه ونیوی ولاړ شو او ویې ویل:
یارانو د خدای په امان زیاته... مو ستړه په دی پای کي !
او کوږ کوږ رهی شو.
بنګ ته د کومندانی لخوا د هدیرو د ناجوګانو د ساتنې دنده ورکړ شوی وه خو مازیګری بنډارونه هلته کېده نو ځکه غنی خان نایب الحکومه دی غوښتی وو. غنی خان نایب الحکومه د مشرانو او نورو لوړ رتبه مامورینو سره ناست وو . بنګ کوږ کوږ چي په یو لاس کي یې له عادت له مخی د کمیس لمن ګونځې ګونځې نیولی وه بل لاس یې لکه اولدار ښوروی پله کش د مجلس کوټې ته ورننوت ،اوهلته یې له یوه تن نه یې چی دروازی ته نژدی ناست وو وپوښتل:
- دا نایب صایب بیا کوم یو دی ؟
هغه نایب الحکومه ته ګوته ونیوله. بنګ د نایب الحکومه مخی ته ودرید او ویې ویل:
زه تا راغوښتی یم زیاته مو ستړ په دی پای کي !
نایب الحکومه چي یوازی په دی پوه شو چي تا راغوښتی یم، نو نایب الحکومه د امنیی کومندان ته وکتل:
د امنیی کومندان ولاړ شو او ویې ویل:
صایب دا بنګ حبیب الله دی بنګ حبیب الله.
غنی خان بنګ سر تر پایه تر نظر تیر کړ او ویې ویل:
ما په اسمان غوښتی او ته خدا پر مځکه په لاس راکړی، ټول ستا نه شکایت کوی.
بنګ ورته وویل:
-خبر یاست ټول مشران اعلیحضرت ته ستا نه په شکایت تللی دی
د نایب الحکومه رنګ لږ ژیر شو او ویې ویل:
-دا درواغ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ ورته وویل:
دا ستا هغې هم دروا غ دی !
غنی خان امر وکړ:
-لښتې راوړی !
بنګ هم بېله دې چې څه ووایې
خپل پټو یې اوار کړ سدری یې ویستله او پوړ مخی پریوت.
نایب الحکومه ورته وویل:
- اقلاً پوښتنه خو وکړه چې ولې دی واهم !
بنګ وویل:
-زه د وهلو وروسته بیا پوښتنه کوم....په دی پای کې !
نایب الحکومه ته د ده حاضر جوابی خورا خوند ورکړ ودرید او بنګ یې پر شا وټکوی او د مجلس خلکو ته یې وویل:
- کنداریان واقعاً باتوران دی !
بنګ د کور خوا ته رهی وو په جاده کې د ماله جات او ښکارپور بازار د ځوانانو تر منځ د ډرونه خط لوبه روانه وه په دې شرط چې هر چا که یووړه بایللی ډله به یې پر چیچو غاړو تر چار سو پوری وړی
لوبه ډیره توده او ضدی شوی وه دواړو خوا او پټوان تاو کړی وه چا لا په پټو وانو کې ډبرې اچولی وې او یو نیم لا زنځیران په لاس کې نیولی وه هر یو به چې رامخکی شو په یوه وار به یې په سترګو توره شپه شوه او د اخ، وای په ویلو به بیرته دایری ته ننوتل.
هیڅ یو مخی ته نشوای ورتلای ټول هک پک او حیران پاته وه چې څه وکړی په دی وخت کې د یوه سترګې پر بنګ ولګېدی ورغی او هغه یې میدان ته راوستی د هلکانو زاریو اړیست چې میدان ته ننوځی.
بنګ پښه پر خط کېښودله او په بله پښه یې د حریفانو پښې تعقیبولی د زنځیرونو او پټوانو وارونه یو د بل پسې کېدله، خو بنګ ښور هم نه خوړی تا به ویل دا وارونه پر ده نه د پروړو پر ګونۍ مښلی پر حریفانو له ډیری وارختایی خولې راماتی وې. یو ځوان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیرونه یې په لاس او پر ځان ډاډه وو لړ ورنږدی شو سوچ یې کاوه چې په یوار به یې تر شا کړی لړ مخی ته ورغی بنګ چې هغه تر سترګو لاندی څاری په یوه ټوپ سره یې ښنه ورورسوله او میدان یې وګاټه.
شور ماشور جوړ شو هلکانو له ډیری خوشالی خپل پټوان پورته پورته غورځوله وړونکی ډله د حریفانو په چیچو غاړو کښیناستله او د شا بازار خواته رهی شول یو تن چې د د حریف پر چیچو غاړه سپور وو د خپل حریف سترګی پوټی کړی او بل د لاس ګوتی ورته ونیولی او و به یې پوښتل:
-ارغونچکی بر غونچکی یو تار دوه یې غونچکی سلا په سلا اور بګو چند ؟
هغه به له ځانه ځواب ورکړ:
-سه
یو وار په ټولو په یوه ږغ ناري کړه:
غلط بګو چهار !
د کورس به شان به دا آرغونچکی بګو چند.... د نارو او شور سره تکرار ېدل و خرقی شریفی مخی ته د تیرېدو سره بنګ مخ و خرقی شریفی خواته کړ او یو عسکری سلام یې وکی. چار سو ته لا نه ورسیدلی چی یو نیمچه ځوان د توپنچی دوه تکه وکړه.
دا لومړی وار وو چې په عادی خلکو کي توپنچه پیدا شوه هلک توپنچه په ګنډه ووهله د چارسو په پوشلی بازار ننوت.
۱-شپړه: غټه او پلنه ګردی د موچیانو برنده ده چې د لرګو لاستی لری.
۲-خردوم: د سرپوغټی(ګلوله) چې د څرمنی لاستی لری.
۳-د یخی کولنګ: کوشنی کولنګ دی د یخي ماتولو لپاره.
۴-د بزی ښکر:د بزی وچ ښکر دی چې تیز او نری شوی وی او منځ یې د سرپو ډک شوی وی.
۵-سیر: د کابل یو خوردیا (۱۱۰ ګرامه) کیږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرغره

پر خره سپور چارچي چي سپین خیرن کالي یې اغوستي او په خړبیل شوی ککرۍ یې دوه تاره د خاصې لنګوټه تړلې وه ، نغاره ډنګوله
د کوشنیانو شورماشو کې ، د شا باراز خواته روان وو . د نغارې د یوې لارې وروسته به یې له خره نه ځان لږ پورته کی، په ناست ږغ یې لکه هغه سندرغاړی چي ټوله شپه یې غزلي ویلی وی ویل:
-خبر اوسی ! خبر اوسی !
د راز او باز نه یې داسې ښکارېده چي ملا یې کږوپه وي ، د غاړې رګونه به یې د جار په وخت کې وپړسېدل داسې مالومېدل چي په زوره یې له ستوني را باسي یا څوک یې خپه کوی.
بیا به یې یوه لاره نغاره وډنګوله، له خره نه به لږ پورته شو او نارې به یې کړل:
- خبر اوسی ! خبر اوسی !
د پرنګیانو جاسوس...
د کوشنیانو له شورماشور نه جار ښه نه اورېده کېده نو ځینو به یو له بله پوښتل:
-څه خبره ده؟
او څوک څوک به لا د دې ډلې پسې شول چي په خپل غوږ یې واوری چي خبره څه ده. او بیا به د چارسو خواته رهی شول.خلک جوپه جوپه د چارسو خواته رهی وه هلته یو دار جوړ شوی وو د دار لاندی یو ځوان چي تر اوسه یې ږیره نه وه خړبیلې او بریتونه یې نوی خت وهلی وه پښې او لاسونه یې ولچک او زولانه وه پر لمانځه ولاړ وو .کله چي له لمانځه فارغ شو په پټه خوله یې خاوره مچ کړه او ددار خوا ته ولاړ د دار پړی یې خپلی غاړی ته واچوی او چورت کې لاهو شو:
«...تورجان د پرنګیانو کونسولی ته غوښتل شوی وو به سوچونو او اندېښنو کې ډوب وو چي پیره دار کوټې ته را وګرځېد او تور جان ته یې اشاره وکړه چي د ده پسې ورشی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورجان چې د څوکۍ ناستې سترې کړې وو په یو او بل اړخ کېدې د یوې اوږدې اړمې وروسته یې خپل دواړه لاسونه او اوږې پورته کړې او د پیره دار پسې رهی شو او بلې ګوتې ته ننوت. هلته یو ډنګر، جګ سړی چې په خپله ژیړه ږیره کي یې ګوتې وهلې او شنې شنې سترګې یې لکه کوکۍ بربښیدې د میز شاته ناست او سترګې یې نېغې وره ته نیولې وې د تور جان په لېدو له ځایه جګ شو او ښه راغلاست یې ورته وو ایه.
تور جان نه پوهېده د څه لپاره غوښتل شوی دی لږ شانته وارختا غوندی وو او ربړېدېده.
څلوری خواوی یې ژر ژر په ځیر ځیر سره له نظره تیری کړې.
پر میز باندی یوه خړه شپوخولۍ، څو قلمونه، یوه زنګ لرونکی ساعت، مشوانۍ، څو کتابونه او پاڼې یو بیرغ، یوه ګردۍ نخشه او څه اوڅکې(کشمیش) په یوه قاب کې پراته وه.
دمیز لاندی یوه ټوټه غالۍ اواره وه. یوه الماری او څو همدوله څوکۍ ګرد چارپیره ایښودل شوی وې. ،پر دیوال باندې د یوې ښځې انځور ځوړند وو.
ناست سړي چې په پښتو یې خبرې کولای شوې خپل پېپ ولګاوه. او دود یې پوکړ، تشه پیاله یې د هغه چاینکې نه چې د میز لاندی پراته وه او نه ښکارېده ډکه کړه او د تور جان مخی ته یې کېښودله ،بیا یې تور جان ته وکتل او موسکی شو. د الماری خواته ولاړ ، څو کاغذونه او د لوټو یوه بنچه یې په داسې حال کې چې په لاسو کې یې مروړلې د تور جان مخې ته کېښودل او به بند بند ږغ یې لکه کوشنی چې نوی په خبرو راغلی وی وویل:
د بابا تنخواه دی !
تورجان چې تر اوسه پورته کتل د دې خبروپه اورېدو یې سر کښته شو ژامې یې وربږدېدلې په مغزو کي یې زوروره غوغا جوړه شوه شاوخوا یې په وارختایي سره وکتل ، رنګ یې تک ژېړ واوښت ، سترګې یې له کوګله راووتی ،د بدن وېښتان یې ودرېدل ، د خولو سیلاب پر رامات شو.
ستونۍ یې وچ وچ کېدی غوښتل یې د چایو پیاله پورته کړی او یو غړوپ ترې وکړی، سترګې یې پورته کړې د دیوال ځوړند انځور چې لکه د کونسول سترګې شنی وې وکتل د انځور نه یې سترګې وشرمېدی لاس یې د پیالې نه بېرته کړ او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کي ډوب شو او فکر يې کاوه خوب ويني خو د جګ سړی خبرويې د سوچونو مزی وشلولې چي يې ويل:
-پلار دی مامکو یادوم، ډير مسلمان، په هيواد مين او نيک سړی وو ، خدای دی هغه وبښي ! ښه تاويزونه يې ورکول.
او په لږ جدی توګه يې زياته کړه:
- ما خپل زوی مايکل لپاره د نظر تاويز ځيني اخيستی وو.... !
د پرنګي د ښه مسلمان، هيواد دوست او نيک سړی ملنډو ، ستغی سپوری او سپک ، ښکنځل ورته ښکاره شول ، داسې يې تنګرل چي ځوړند انځور پرې خاندی د بهر نه يې هم د خندا ږغونه اوريدل.
فکر يې کاوه ټول کلی او دښار خلک پر خاندی، سور او سپين کيده د خندا او پيغور ږغونه يې په غوږو کي انګازې کولې نو په دواړو غوږو يې لاسونه ټينګ ونيول لکه لېوني له ځايه وغورځيدی غوښتل يې دا جګ سړی خپه کړی...
جګ سړی چي ډاډه ابسيده د يو زوړ کتاب څو پاڼې يې هاخوا دې خوا کړی او د تور جان مخی ته يې کيښود او په ټيټ ږغ يې وويل:
-دا دی د پلار ګوته او دا يې هم لاسليک !
بيا لږ موسکی شو او ويې ويل:
- د هغه تنخوا سل روپی وه ستا هغی پنځه سوه ده !
د تور جان بدن د لاسليک په ليدو سره سوست او بند بند يې درد واخيست د زړه درزايې زياته او سترګې يې تنګې شوې. تور جان سوچ کاوه چي سره سره سېځونه يې اندامونه سوځی ، دډيری غوسې يې شونډې په غاښو چيچلې غوږونه يې ډپ وه، څه يې نه اوريده په خولو کې لوند خيښت وو سا يې لنډه لنډه کيده مغزو يې چيغې وهلې
زما پلار د پرنګيانو تنخواه اخيستله؟ !؟؟
نه ،نه هغه نه اخيستله !
په داسې حال کي چي لونګی يې په غاړه کي لوېدلې وه لکه د سلو کالو ناروغ له کونسولی نه ووت او د غره خواته يې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو کټ کټ خندا او یې په غوږونو کې انګازې کولې ، هغو یو بل ته ښودی:
هغه دی هغه دی د ما مکو زوی هغه دی.. ودرید ، ښه پام یې وکړ خو د خلکو خولې پوټې
وې هر یو په خپل کار او بار اخته وو.مغرور تورجان هغه تور جان نه وو لکه جوارګر چې
ټوله شته یې بایللې وي ستړی ستو مانه مالومېدی.را وګرځېد او د ښار خوا ته رهی
شو خو په مغزو کی یې انګازې وې:زما پلار د انګریزانو تنخواه اخېستله؟.د پلار خبرې،
لمونځونه. تاویزونه او حجونه ؟؟؟؟ شیطان رنګارنګ چورتونه په زړه کې ورګرځول(
...راځه ته یې هم واخله ! پلار دی دا کار کوی چې تر ما په زر واری متقی وو...) نه. نه دا کار
نه کوم !
لکه سودایي له ځان سره بونګېدی، سترګې یې د اوښکو له زوره نمجنی او تکی سری
شوی وې په ښار کې دېخوا هاخوا لکه لېونی ګرځېدی را ګرځېدی مځکې ارام نه ورکاوه..
د کور او دوستانو نه یې ناټ مات شوی وو نه پوهېده څه وکړی؟
د کوره وتښتی؟
ځان مړ کړی؟....؟
ناڅاپه یې سترګې پر حاجی بابا ولګېدلې، حاجی بابا یې د پلار انډوال و هغه ډېر جهان
دیده او نیک سړی و ، دوه واری په پښو حج ته تللی وو په برو باراز کې یې پر یوه لرګینه
تخت چینی لوښی پلورل تورجان یو اند ودرید ،یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله
اعصاب یې ارام او ځان یې کنترول کی. بیا نو د حاجی بابا خوا ته کرار کرار رهی شو له
سلام وروسته یې د حاجی بابا لاسونه مچ کړه او په اسکېرلی ږغ یې په داسې حال کې چې
تړمی تړمی اوښکې یې له سترګو بهېدې وویل:
- حاجی بابا سلا راکه !
ژړا نه پرېښود چې څه وواییبنه ډېرې وژړل د اوښکوبه تویېدو یې د اوړو بار سپک شو ،
نو بیا یې ټوله کیسه و حاجی بابا ته وکړه: حاجی بابا هم لکه لېونی غوندی شوله ځایه
جګ شو:
- دا دروا غ دی !
- نه،نه دا دروا غ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغې يې وهلې.
د شاوخوا خلکو په وارختايي حاجی بابا ته وکتل حاجی بابا ژر لکه چي يو شی يې به ياد شوی وی بېرته پرخپل ځای کیناست. سر يې په زنګنو کېښود او په سوچونو کي ډوب شو لږ شېبه وروسته يې سر را پورته کړ او تور جان ته يې وويل:
- ستا د پلار هر څه ما ته مالوم دی خو !
- خو څه !
خو يوه ورځ زه، ستا پلار دی خدای وبښی د بادامو په سرای کي ولاړ وو چي غلام ماد کاکو راغی او ويل يې چي د پرنګيانو کونسولی هغه خلکو ته چي په ډکه کاسه يې خوړلی وی او د سرلوړی ژوند يې تير کړی وی، د سقاو په اړو دوړ کي يې خپل شته له لاسه ورکړی وی او چا ته لاس نه شوی غځولای څه پيسی بېله کومی مدعا هره مياشت لکه تنخواه ورکوی. ما ورسره ونه منله خو مامک ويل:
- دا مفتی پيسې دی موږ اوس ازاد ی اخيستی ده
دا وو هغه مکر چي زه اوس پرې پوه شوم تور جان چي د حاجی بابا خبرو ته غوږ نيولی وو و پوښتل: دا نو څنګه؟
- زويه ! هغو رښتيا دا پيسې بېله مدعا ورکولې او د پيسو د تسليمی لپاره يې لاسليک او د ګوتې نښان غوښت زموږ سپين ږيری چي محتاج وو کار يې نه را نه اخېست چي موږ مړه شو بيا مو اولادونه راغواړی او هغو ته وايي راشی د پلار تنخواه مو واخلی. اولادونه يې چي د خپل ديندار ه پلار لاسليک او د ګوتې نښان ووينی بيا ځان ترې قربا نوی...
د تور جان په شونډو کې خندا را پيدا شوه د تندی ماتي شوی خولې يې د لونګۍ په شمله پاکي کړې او په داسې حال کي چي اوږې يې پورته غورځولې ورو وويل:- زه تلم د پلار قبر می ورانوی او يا مي د هغه تنخواه اخېستله او ښه شو چي پوه شوم
حاجی بابا وويل: تورجانه زويه ! اوس چې د دې کيسې په راز پوه شوی نو چاره يې ستا په لاس ده د تور جان وينه وا ښيدله په هډوکو کي يې قوت ننوت ، ځان يې د روند حس کړ د ښه دينپالی او هيواد مينی کورنی غړی وو او تللی غرور يې بيرته راستون شو. له ځايه ولاړ شو او سيده د کونسولی خوا ته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ګړی وروسته په داسې حال کې چې شخه لونګۍ یې تړلې وه د کونسول له کوټې نه
راووت او په لوړ ږغ یې ویل:
-سر دی چټ سر دی لیلام شه پرنګیه !
لاس دی تر لندنه خلاص !
د شپې بیا کومندانی ،اولداران او ولچک زولانی او دار.
... دا ټوله داسې ژر پیښې شول چې پوه لا نه شو
د کازی خبرو دی له دی سوچونو راویستی
د کازی په لاس ښورولو سره تور جان دار ته پورته شو او د سا په غرغړ کې یې کینه پښه
یوه جټکه وخوړله او موچنه یې لس- دولس ګزه هاخوا ولوېدله.
را ټول شوی خلک په پټه خوله خپلو کارونو ته رهی شول خو ځېنو نارې باندی ټوکرې او
ځېنو بیا په بدو رد ویلو خپله هیوادپالنه څرګندوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لپه خاوره

بوډۍ چې مخ يې لمر او دوړو توربخن کړی وو په کړوپه ملا او ربړېدلو پښو د کوچنوټی اومید سره په وچه دښته کې پر مخې روانه وه سا يې لنډه لنډه کېده داسې ښکارېده چې د پلو کوشنۍ غوټې ستومانه کړی وي، خو دې په ستومانتیا فکر نه کاوه یوازی يې د لارې په لنډولو باندې سوچ کاوه، هغې د خپلې نږور سره ژمنه کړی وه چې سبا ته به بیرته راځی ځکه دا يې د کور مشره او نارینه وه.

وار وار به د کوچنوټی اومید په سترګو کې اوښکې راښکاره شوی؛ ستونی به يې له ژړا ډک شو؛ شونډې به يې بوځې بوځې شوې او زړه به يې غوښته چې چغې ووهی خو ورپه یاد به شوه چې د راتګ په وخت کې يې د آنا سره وعده کړی وه:

زه نه ژاړم ما له ځان سره بوځه.

سره له دې يې هم یوه یوه اوښکه په باړخو رالوېده، خو ژر به يې د لاس په شا پاکه کړه چې انا يې ونه ویني

...بوډۍ په خپلو فکرونو کې ډوبه وه زړه يې ډک وو، کله کله يې غوښتله چې په دښته کې خپل سر لوخ کړی پر سر خاوری وښندی او خپل وېښتان وشکوی...

خو ځان به يې ټینګ کړ، غوښتل يې څه ووايي خو شونډان يې سره نښتي وه، او په زړه کې به يې ویل:

دا به د خدای رضا وه!

له ډیره مزله وروسته ویش(سرحد) راورسېده ِ غوښتل يې په پټه تیره شی خو یو چاغ ملیشه چې غټه خېټه يې درلوده او په ګڼو تورو تاو شوی بریتو يې لاس تیر او بوډۍ ته په زیږ ږغ وویل:

- څه دی پوټ کړی دی آ...؟

بوډۍ څه وارختا غوندی شوه په داسې حال کې چې ترخه موسکا يې پر شونډو وه د سر په اشاره ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی نه دی !
خو ملیشه کله په دې راضی کېده په زوره یې د ادې د پلو غوټه پرانیستله او په کتو یې
داسې وخندل چې بریتونه ان ټول صورت یې ونښورېدی.
ملیشه نورو اندېوالانو ته ږغ کړه:
- هله دلته راشی بوډۍ څه شی را وړی دی !
څلور پنځه تنه پر بوډۍ را ټول شول د پرانېستل شوی غوټې په لېدو کټ کټ په خندا شول.
د بوډۍ زړه لا نور هم له ګرومه ډک شو
... لمر په ډوبېدو وو چې بوډۍ او کوچنوټی اومید یوې لوی هدیرې ته و رسید ه او دواړو
دېخوا هاخوا په لټه پیل وکړ داسې ښکارېده چې کوم شی یې په هدیره کی ورک کړی وی
بوډۍ په داسې حال کې چې له ځانه سره بونګېده کوشنی اومید ته یې اشاره وکړه:
چیری دی؟
بوډۍ لکه لېونۍ له ځانه سره بونګیده او ویل یې:
دا ځومره ډیر شوی دی !
په دې وخت کی اومید نا ببره ږغ کړه:
آنا دا دی پیدا می کړ !
او له دی سره سم دا ږغ د هدیرې په براو کوز کې ډیر ژر ترېتم او ورک شو.
بوډۍ او اومید د یوه قبر سره کېناستله او د کرۍ ورځې ستړیا یې هم هلته هیره کړه.
بوډۍ په داسې حال کې چې یې شونډې پاکولې او د اوښکو ډکې سترګې یې اسمان ته
ونیولې او خړې پرې شونډې یې بې ږغه ښورولی، او بیا
یې خپل ریږدیدلې لاسونه پر مخ تیر کړه
او په اسکیرلي ږغ یې د قبر سره مرکه پیل کړه:
زویه ! راغلم ستا ارمان می پوره کړ
اومید په داسې حال کې چې د ویرجني او غلی ژړا سلګۍ یې اوریدل کیدې او یوه نیمه
اوښکه یې په قبر لویده د قبر توی شوی ډبرې یې بیرته اوډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره هوا تیاره شوی وه بودۍ ورو د پلو غوټه پرانیستله او د هغه څخه یې یو لپه خاوره د قبر شاوخوا وشیندله

دا ده د وطن خاوره دی !

دا ده د وطن... !

زویه تا به تل ویل :زه خپل وطن ته ځم خپل کور ته ځم...

او که دلته مړ شوم نو د وطن خاوره را باندی وښندۍ چي بیرته ژوندی شم

د بوډۍ له سترګو څو څاڅکی اوښکې پرله پسې په قبرتوی شوی او دا سې ورته ایسیده چي د خاورو ورېمه په ټوله هدیره کې په خپرېدو ده

قبرونه به ښوربدو شول د یوه یوه نه رږغ په را پورته کېدو شو:

ادې !

مادر !

آپه !

دا رغونه وار په وار ډیرېدل او په ټوله هدیره کي پېچل کېدله او ازانګی یې کولې، دوړه او توپان و رسره پیل شو:

ادې ادې ادې.....

مادر مادر مادر....

آپه آپه آپه.....

دا سې ښکاریده چي قبرونه یو د بل پسې چوی او مړي یو د بل پسې را ژوندی کیږی؟ !

بودۍ په توره تیاره هدیره کي د دوړو، زلزلې او توپان په منځ کي کړپه ملا او لوخ سر په دا سې حال کي چي سترګې یې پوټی کړی وې او کوشنی او مید یې پر سینه ټینګ نیولی وو هکه پکه او حیرانه ولاړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور هدیره

زړه ګاډی چي د آس غوږونه یې نور د راکښونو ږغونه ته بې تفاوته شوی وه به سکنی مانښام د ښارخواته تله. د درنو وسلو ډزی کېدې.
هغه په عمرپوخ سړی چي ګادی کي سپور وو څه پرېښانه ښکاربده.
ښارکي څه نه لېده کېده ، یوازې د سړک په یوه ګوټ او بل ګرځنی کې د ریګو د ګونیو له منځ نه د ټوپکو میلې مالومېدی. د پسرلی دوېمه شپه وه، د ځلورو ورځو راهیسې په ښارکي د ورځی له خوا د د رنو وسلو زرونه ډزي کېدې د ورځی به خلک په کورونو کي وه اود شپې چي به ډزي څه لږ شوی نو د ارلیکینوتتې ړنا ته به د ورځي مړي ښخول.
دوې شپې مخ کې کله چې لسو - دولسو تنو په هدیره کي د خپل دوست ټوټه شوی بدن سره وروستی خدای په امانی کوله او په هغه یې خاورې اړولې د یو بل راکټ په لوېدو سره اته نور هم د هغه سره یو ځای شول.
...ښاپېری د تناره ځنګ ته ناسته او ډوډی یې پخول وړ ماشوم یې چي پسرلی نومېد د پلار په غیږ کې پروت و ښاپېری خپل میړه جمدر ته ږغ کړل:
اوسړیه !
هلک هلته پټاوی ته پر نغاړکی پرېباسه او څه خس راوړه !
ښه !
او یو غړپ شواو دا غړپ لکه تالنده په غرونو کي سره وپېچیدی او بیا یو شېبه چوپه چوپتیا خپره شوه.
له ښاپېری نه میړه او زوی دواړه په دوړو او لوخړو کي فناشول.
ښاپېری یو اند کیچه وه او غوږونه یې ډپ وو چي په خود شوه سترګې یې ومونښلې.
یوه کریږه یې تر غوږو شوه همداسې یې له ځایه ټوپ کړل او د (آ) خاورې مې پر سر شوی ویلو سره یې پسرلی له دوړو څخه را پورته کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم شین وو او ږغ یې په کوګل کې ایسار شوی وو یوازې کغ کغ یې له خولې خاته او ښایسته تورې خماری ماشومانه سترګې یې مرغۍ مرغۍ کېدې غوښتل یې د مورنه خدای په امانی واخلي او هغې ته یې کتل چې څېره یې ذهن کې وسپاری...
ښاپېرۍ جمدر ته پام شو چې په خاورو کې پروت دی او د دې په لور ګوری.
ښاپېرۍ ور منډه کړه خو هغه ړد ړد خپلې ښاپېرۍ ته کتل...
یو وار به یو ته بیا به یې بل ته کتل یو وار به یې یو په غېږ کې نیوی بیا بل او به ننواتي شانته ږغ یې په زاریو زاریو ویل:
سړیه ! یو څه خو ووایه !
ګوره ! پسرلی نه ژاړی
خو جمدر یوازې ورته کتل.
ښاپېرۍ خپلو وښتانو ته ورحمله کړه، په سر یې خاورې باد کړې، پسرلی یې له مځکې پورته کړ، هغه یې پر سینه پورې ټینګ ونیوه او د هغه په خاورولړلې مخ او لاسونه یې ښکلول. تی ته یې واچوی. خو د هغه د خولې نه یوه د وینو نرۍ لیکه ګریوانه ته راتوی شوه. هغه غوښتل ویده شی د پلار سره یو ځای ځکه هغه نور یوازې د پلار للو للو اورېده.
د ښاپېرۍ لاسونه او کالی به وینو سره وه.
پسرلی یې د پلار څنګ ته پرېست. غوږ یې ونیوی د ګاونډیانو د کور نه ژړا اوساندی اورېدې کېدې.
ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:
په خوارانو لکه چې څه ماتم دی ؟ !
غوښتل یې ورشی د هغوی په ماتم کې ونډه واخلي خو... د ددې کره هم ښځې تلې او راتلې ښاپېرۍ په خاورو کې ناسته وه او په زړه کې یې ساندی ویلې ځکه ږغ یې ټپ ولاړ وو، ستونی یې وچ او شونډان یې سره نښتی وه.
ماښام څلور - پنځه تنه د یوم او کولنګ سره د ښاپېرۍ کره راغلل ښځو ښاپېرۍ په زوره کوټې ته بوتله، هغې د خلکو پوسنیدل او بونګېدل اوریدل چې یې یو بل ته ویل:
همدغلته هدیره ورته جوړه کۍ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ! هدیره لیری ده ژرکوی چې بیا ډزی پیل نه شی !
- ژر کوی هلکو !
ښاپیرۍ له ځانه سره وویل:
دا خلک ولي دومره وارختا دی !
بیایې غوږ ونیوی
- دا ځای پوست دی؟
بیا د یوم او کولنګ ټک او ټوک...
هغې له ځانه سره وویل:
شاباش ښه د زړه له اخلاصه کار کوی
بیا یې غوږ ونیوه
اللهُ اکبر اللهُ اکبر.... امین امین خدای دی وبښی
هغې له ځانه سره وویل:
لکه چې څوک مړ شوی دی !
نه ، نه، نه، دی مړ. که څوک مړ وای نو ولی څوک نه ژاړی...
کرار کرار د یوم او کولنګ ټک او ټوک د ګاونډیانو کورونه ته ولاړ
دا خوشاله شوه چې کولای شی بهر ووځی نو په منډه یې ځان د کور منځ ته ورساوه.
د کور غولۍ بل ډول ورته ښکارېده هلته د نویو قبرونو سره چوپه کیناستله
نا څاپه یې غوږونه نبغ شول او یې ویل:
لکه چې پسرلی ژاړی؟
د ځانګو خواته چې له خاورو ډکه وه منډه کړه او د للو للو په ویلو یې د ځانګو ځنګول پیل کړل. خوژر یې پام شو چې ځانګو نه ښوری، هغه له خاورو ډکه ده.
نو په یوه هیبت سره یې د کوټې خواته منډه کړه. هغه یې هلته هم ونه موند بهر په بېړه راووتله او د انګړ خواته یې منډه کړه او د یوه قبر خوا ته کېناستله. د قبر پستې خاورې یې په منګولو شندلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوم شی په لټه کي وه ، ښځو هغه بېرته په کښولو کښولو کوټې ته ننیستله. ټوله شپه يې په دې سوچ چي خاوند او زوی يې چيری ولاړل؟
څه وخت راځی؟
وېښه تيره کړه.
سهار د لمانځه وخت يې په يو ډول د ګاونډی ښځو څخه ځان خلاص کړ او د وره خوا ته يې منډه کړه.
دا سې ورته ابسيده چي د کوم شی ږغ يې اوربدلی وی شا ته يې وکتل او بېرته يې سر را وګرځاوه او د قبرونو پښو ته نږدی کېناستله
لکه چې چا په چپېړه وهلې وی ورو ورو يې سلګۍ وهلې
ښځو ډيری هڅې وکړې چې هغه کوټې ته بوځی ځکه بيا د توغونديو باران پيل کېده خو دا وار يې زور په ونه رسېده.
هغه نوره نه ویریده ، هلته خوشاله وه سر يې په زنګانه ايښی او وچي وچي سلګۍ يې واهلې
شپه ناوخته وه دا هلته ويده شوی وه
....د ګاډۍ قرچهار شو د زړې ګاډۍ نه يو پوخ سړی راکوز شو او د ښاپېرۍ کورته ننوت.
يوه زړه ښځه يې مخی ته ورغله او څه يې ورو غوږ کي ورته وویل او د سکوت په اشاره يې وپوهاوه.
پوخ سړی خپله لور د قبرونو پښو ته ویده ولېده چي خوشاله ښکارېده او له ځان سره يې خندله په خوب کې يې ليدل چي پسرلی ورته خاندی او خالپوړی کوی.
پلار يې د هغې په لېدو ونه شوکولای ځان ټينګ کړي نو د لونګۍ ټوله شمله يې خولې ته تمبه کړه چي ښاپېرۍ له خوبه ويښه نه شی او تودې اوښکې يې په ګريوانه را توی شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاو

نواب په مات او نهېلی زړه بې پروا سترې ستومانه مخ پر غره تی، غوښتل یې لېری لاړ شی ښه لېری چې یوازی دی وی او بس
له لوږی او تندې یې سترګې کښنته تلی وې. بدن یې سوړ او بڼه یې تکه ژیړه شوی وه. د چوټو وندې یې خلاصی ،لوڅ او ببر سر ، څیری ګریوان، په وینو ککړ مات تندی، وچو شونډ او چاودو پرې پرې شوو پښو چې د اوږده او ستومانه ونکی مزله له امله یې پوټکی اچولی وه. مخ په وړاندی ته د ځان سره یې هم دا ویل:
هر شی پای ته ورسېږ !
له درد او سوز نه یې سترګې پوټې کړی یو سوړ اسویلی یې ویستله او د بانو په پورته کولو یې د نهیلۍ ترمی تړمی اوښکې له سترګو په ګریوانه توی شوی
دنیا ورته تیاره ښکارېده او لمر یې په تورو وریځو پوټ لېده. په سوچونو کې ډوب وو(...
زاړه چکله موټرکې د کلی خواته روان وو. سترګې یې پوټې پوټې کېدې، روپۍ او جمال یې سترګو ته نځاه کوله ، د هغو آغا آغا ویل یې غوږونه تخنول.
درست یو کال مخکې کمونیستی عسکرو کلی محاصره کړ ، دی یې د جلب او احضار په نامه جنګ ته بوته د قانون له مخی د ده پلار شیخ فانی وو او دی د عسکری نه معاف وو خو په چا دی منل، یو کال کېدی د هغوی نه جلا شوی وو. ایله اوس په دې وتوانېدی چې وتښتی خپل ازاد شوی کلی ته خپلې میرمنې ته ، اولادو ته ،سپین ږیری پلار او بوډۍ مور ته بیرته راشی او د وی سر پرستی وکړی....
کور ته هوسېدی، خوشاله وو چې خپل کاله ته ځی ، خپلې مځکې ته ځی خپل اولادو ته ځی.
د بس سپرلېو یو د بل سره په خبرو اترو بوخت وه د کلی او باندې خبرې د تجارت خبرې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نواب په خپله خوبونو کې ډوب وو. یو وچ غوندی سړی چې نری، دوه تاره ږیره یې درلوده او زړه دړواغ یې ویل لګیا وو د کوم چا ویاړنې یې کولې چې د بس پر سپرلیو چندان ښه نه لګېدې.
بس همداسې کړلېچونه او پېچومی ، غرونه او شېلې ، دښتې او ځنګلونه یو د بل پسې شا ته پرېښودل او پر مخ روان وو.
...نابېره څو وسله والو چې تور مواونه یې وهلي وه د بس مخې ته راښکاره شول. به بس کې د خدای دی فضل کوی او کلیمې ویلو ږغونه پورته شول. یو وسله وال چې تور مول یې وهلی وو او یوازی یې دوې په رنجو توري سترګې ښکارېدې ، بس ته راوخوت او په آمرانه لهجه یې وویل:
ټول نارینه دی کوز شی !
د سپرلیو ناړې په خوله کې وچې شوی او وښتان یې یې په بدن نیغ ودرېدل او بېله کومې خبرې له بس نه کوز شول
یو سپرلی په عاجزی وپوښتل:
- سیا سرې مو څنګه کېږي؟
- هله ځی، هغوی دی دلته پاته شی.
- او سپین ږیرې؟
- هله ټوله ټوله.
د کوم یوه د آخ چغه او د لوېدو ږغ د سپرلیو پښې لا ور چابکې کړې...
- هله په منډه منډه غره ته پورته شی !
سپرلیو مخ په غره ځغاستل، نه پوهېدل چې څه به کیږی؟
په خبرو بندیز لګول شوی وو بیا هم ځینو به چې وخت وموند نو یو بل سره به بونګېده.
بیا د یو ډز په کېدو سره ټوله ودرېدله او شا ته یې وکتله یو زوړ بوډا چې په لارې سم نه شوای تلای څه دې ته چې پر غره پورته او منډې وکړی پر ځمکه ولوېدی او هڅه یې کوله مخ قبلې ته وګرځوي د بوډا په لېدو ځینو چوټې او بوټونه ویستله او په لوڅو پښو د غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ختلو شوله، ځينو د جيبو نه څه ايستل په ګوتو کي يې له مروړلو وروسته کندو ته غورځوله ،چا چا لا خپل ساعتونه په ګنډو وهله.
-ودريږی !
ږغ تر غوز شو.
د ټولو پښې سوستې شوې او ودريدل مخ يې د ږغ خواته واړوئ يوه وسله وال کينی خوا ته اشاره کوله
ټوله ببله کومي پوښتني کينی خواته په ګرځيدو شوله لمر په ډوبېدو وو د نواب سترګو ته اوس هم د روپۍ او جمال دوری ايسته کېدل
نواب د ځان سره وويل:
اوس به غټ شوی وي
د هغو د بابا ويلو په يادولو به يې خوله چينګه شوه په هم دې چورتونو کي وو چې د جنګي الوتکو بوغ شو او غورپ...
نواب چي سترګې پرانيستلې سره غرمه وه تپوسانو يې پر سر د بخوا هاخوا ګرځېدله او راګرحيدله
په سختی سره له ځایه جګ شو پښې يې په تيږو او اغزو پرې پرې وې د سړک خوا ته رهی شو په لاره کې يې د بس په وينو لړل شوی يو - دوه ټوټې ولېدې په پښو يې د روپۍ او جمال د لېدو په تکل د کلی تړه واخېستله ، سترګې يې له سترپا مرغې مرغې کېدلې او د يو ارام بستر په تمه روان وو
له ډيرو کړلېچونو او پيچومو وروسته ايله د کلی بوکلی بامونه او چيرې او پرچالونه د يو بل پسې را ښکاره شول.
داسې ايسيده چي دا د اسکېرلي او ربړېدلی نواب د مزله پای دی ، زړه يې په ټنګ کوګل کې په ترپکو شو ، د زړه درزا يې خپله اورېده. ستړيا او لوږه يې ورکه شوه ، نور د لمر وړانګو پر لوړو غرو خپل زرين شال غوړولی وو. د غواوو او مېږو رمباړو او امبا امبا د مرغانو چاڼ چوڼ اورېده کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نواب تلوسه وه چې ژر کاله ته ځان ورسوي او هلته د یوه کال کړاونه د مزله سترړیاوي او ربړونه د خپل ژوند ملګرې لښتې په تاوده غیږ کې هیر کړي. په همدې چورتونو کې د کور مخې ته راورسید.

یو ان ودرېد . د مزله ترخې دوړې یې له سر او کالو وڅنډلې.
جورت یې نه شوای کولای په یو وار کور ته ننوځي سترګې یې له خوشالۍ د ژړا ډکې وې ځان یې ټینګ کړ ، سل زړونه یې یو کړل او په کاله ننوت.
خو هلته څوک نه ښکارېده په یو کوټه کې یې پلار پر مسٌله ناست او وظیفه یې کوله. د نواب په سلام سره یې لږ جټکه وخوړله، خو بېرته په ځای کېناست. نواب د پلار پر لاسو پریوت پلار یې پر مخ سترګې لاس تیر کړ داسې ایسېده چې په سترګو څه نه ویني، نواب یې غیږ کې ونیوه او ښه ګړی یې به ژړا د پلار سره د زړه خواله وکړه.
پلار یې خوشاله وو چې د سترګو روښنایي یې بیرته موندلې وه ، بوډۍ مور یې لښته او ماشومان یې نه ښکارېده ، د پلار نه یې په شرم سره وپوښتل:
-آبا ادې او زما کډه چیری دی؟
پلار یې په داسې حال کې چې سترګې یې کښته اچولی وی وویل:
- ادې دی د خسو ټولولو لپاره وتلې ده چې د کور تنور پر تود کړي.
بوډۍ مور یې لا خبره نه وه چې ورک زوی یې راغلي دی.
پلار یې نور غلی شو د نواب د زړه درزا وار په وار وچتېده پلار یې لکه کوم شی چې په یاد شوی وی پر خپلو غوږونو لاس ونیوی.
د ژړا نارې سورې یې غوږونو کې انګازی کولې:
نه پلاره ! دا کار مه کوه ! ما مړه که ! ما ... !
د پلار له سترګو نه یې اوښکې توی شوی، نواب د پلار پر لاسونو پروت وو او هغه یې په نارو لانده کړی وه په سترګو او خوله یې مښل او زاری یې کولې
-آبا زما کډه !؟
پلار یې د زړه غوټې، خبرو ته نه پریښودی ښه ګړی چوپ وو او بیا یې په ګونګۍ ژبه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زویه !ته چي جلب او احضار بوتلې ، څو ورځي وروسته قوا وتښتېده او نوی خلک کلی ته راغلل د هغو کازی(قاضی) د کلی خلک را وغوښتل او دا اوکم (حکم) یې وکړ چي ټوله هغه مړوښې ښځي چي میړونه یې د کمونیستانو سره کار کوی که تر شلو ورځو پوری د کلی خلکو ته په نکاح نه شی بیا یې واک زموږ دی.
نواب د زړه درزا د لیری نه اورېده کېده نو په تلوار یې وپوښتل:
-نو بیا !
پلار یې به داسې حال کي چي څو څاڅکي
د نهیلۍ او بې وسۍ اوښکې په ګریوانه توی شوی او ویې ویل:
-نو څه !
-نو هغه...
پلار یې یو ان چوپ شو یو ان وروسته یې په چغو چغو وویل:
نو هغه کومندان ځان ته نیکا....
د نواب په سترګو توره تیاره شوه سر یې پر له وګرځېده د پښو شومه یې وخته په دیوال یې تکیه وکړه خو وښوید او ولوید ، یو ان همداسې بې سده وو.
راپورته شو لونګۍ یې له مځکې وویښتله او سر یې د دیوال سره دومره ووهه چي وینو یې تر لمنې پوری ورنګاوه ښایسته ګړۍ یې په کوټه کي وچورلېد او وبونګېد. ځان یې تر ټولو نیستمن او اسکیرلۍ وګاڼه و وننید ، سترګې یې ولوېدې ،مړ شو خو لوګی ترې پورته کېده او ځان سره یې لکه سودایي لګیا وو او بونګېده
دا ولی داسی وشوه؟
پوښتنې یې په مغزو کې ګرځېدې را ګرځېدې ؟؟؟
له ځان سره یې وویل:
کاشکی له عسکری څخه د تښتید و په وخت په مین ختلۍ وای !
یا د پهره دارانو په ډزو لګېدلی وای !
یا هم د غره په بمبارد کي لکه نورو شهید شوی وای !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه ورته تنگه ښکاریږده ، سا یې کوگل کې بنده بنده کېده د کوره ووت او د غره خواته رهی شو
مور یې چې کور ته راغله خبره شوه چې د سترگو تور ورک زوی یې راغلی دی نو د ښخوا هاخوا یې لکه لېونۍ په منډه وه.
نو اب د غره سر ته ورسید . او د غره په څوکه ودرید پورته یې وکتل خو زړه یې تسل نه شو د ښخوا هاخوا یې وکتل لکه کوم شی چې یې و رک کړی وی د یوې لوی ډبرې په لیدو څه ډاډه شو او هغه یې په کړاو د غره څوکې خواته کش کړه او پر ودرید ، پورته یې وکتل بیا یې هم زړه تسل نه شو.یوه بله ډبره یې د غټې ډبرې پر سر کیښودله او پر ودرید ،او یر هغه یې ځان پورته او په گوتو ودرید او د نهیلۍ او ناومیندۍ نه به ډکو سترگو یې پاس وکتل ، اسمان به تورو او خړو وریځو کې پوټ وو . نو په هر څه توان چې یې درلود چغه یې وکړه:
آ ه خدایه !
آ خدایه...
دا چغې لیرو غرونو له هغه نه نورو لیری غرو ته د هغه نه نورو غرو ته ولاړې
چو په چوپتیا شوه یو ان وروسته غرونو هم وروسره نارې کړې
آ خدایه...
آ خدایه آ خدایه آ خدایه...
خو وریځې وغوړمبیدې مځکه او غر یې روښانه کړ او بیا یې زار زار وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرور

اوس هم ځینې وخت د غره کلي خلک د تګ او راتګ په وخت کې د سړک په خوا سماوار کې د دمې جوړولو لپاره کښیني چې نږدې ورته ځینې کلیوالي پخسه یې کورونه ودان دي. هر مازیګر د همدې سماوار نه کلیوالي سندرې اوریدل کیږي د سماوار مخې ته د کبابي انګیټۍ ایښې چې د ورځې له خوا دود ترې پورته کیږي. د سماوار له تخته د تیر شوي سړک کوز سر ښه ښکاري.

د دې ځای په لیدو ما ته یوه پخوانۍ کیسه را په یادیږي ، هغه د لسو- دولسو کالو مخکې کیسه ، ښه مې په یاد دي چې له ډیرې مودې وروسته خپل کلي ته راغلی وم او د دغه سماوار د تخت له پاسه ناست وم چې په سړک کې یوه ګڼه ګوڼه شوه او زموږ خوا ته کرار کرار رانږدې کېده د دې ګڼه ګوڼې مخې ته یو لېونی په داسې حال کې چې په منډو وو دېخوا ته راتی او په بې وزلۍ یې ویل:

ما ولې ولۍ؟

ددې خبرو به ترخ کې به یې یوه یوه ښکنځله هم کوله خو هیڅ ګڼه یې نه لرله.

تر شا یوه ډله هلکان ورپسې وه ، په ډبرو ، لوټو او بل هر هغه شي چې په لاس ورتلل وار به یې پر کاوه. د لېوني د چغو او ځغاستې څخه یې خوند اخېست او ځوربدل یې دوی ته یوه لوبه وه.

په هغه خوار مې زړه وسو نو له ځایه پورته شوم هلکانو ته مې وویل:

او لوچګانو ! بې ادبو ! دا بې وزلۍ ولې ولۍ؟ لېونی هم په عاجزۍ د سر په اشاره زما خبرې تاییدولې. زما د دې پلوي سره هلکان څه پر شا شول ، لېونی یې پرېښود. لېونی ما ته را نژدې شو هغه ته ښه ځیر شوم. یو ټیټ قد چیچکی تورتیلې سړی و چې په یوه سترګه کې یې ګل وو ، سپینه توره (ماش و برنج) ببره ږیره یې چې سپین ډیر په کې مالومېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړې چونې یې درلودې ، غاړه یې شلېدلې ، زړې جامې یې وې او د تخرګ لاندې یې یوه غوټه ښکارېده او لوڅې پښې وو ، د تګ په وخت کې یې سترګې چوغې نیولې وې او یو نیم سترګک به یې واهه چې په لېدو به یې هرومرو چا ته خندا ورتله.
زما زړه پرې وسو تر لاس مې ونیوې او د سماوار تخت ته مې را پورته کړ او کبابی ته مې په اشاره د کباب او چاینکی سپارښتنه وکړه د ځان سره مې سوچ وکړ چې راشه نن دا خوار په ګېډه موړ کړه، نو پرله پسې مې د کباب او چاینکی فرمایښت ورکاوه لېونی په اریانی سره کله ما ته او کله شاوخوا ته کتل او کله به یې په شکمنو سره اسمان ته کتله او هم یې تر سترګو لاندی کبابی او د هغه شاګرد ته کتل باور یې نه راته ځکه دی تل په تشه ګېډه له دی ځایه تیر شوی و ، خو چا ورته د یو غړوپ چایو ست کدری هم نه وو ورته کړی.
په ډیره بېړه او وارختایي یې ګوله تر خولې رسوله او ژوندی ژوندی به یې تیروله لا یې څو نمړۍ نه وې کړی چې سولګۍ وهل یې پیل کړه د تخت د څنګ آبدان نه می یوه دولچه او به ورته راواخېستې.
لېوني د ځان سره د خوړولو په لوبه اخته وو ورومې ترې وپوښتل:
بابا ولی دې و رځی ته رسیدلی یې ؟
ځواب یې را نه کړ ښایي د خولې چړپې په سبب یې زما خبرې نه یې اوریدلې.
خپله لمن یې را پورته کړه د شونډو دواړی خواوې یې د لمنې په څوکې پاکې کړې، په شمیر یې درې خوراکه کباب او دوه چاینکې نوش جان کړه.
دا وخت ما ته دا سودا را ولوېده «نه چې څه په و شی»؟ !
لېونی په داسې حال کې چې اخیری نمړۍ یې تیروله وویل:
دا پنځه کاله مې غوښه نه ده خوړلې !
ددې خبرې په اورېدو جوړ سړی راته ښکاره شو. بیا یې را ته وویل:
رښتیا غواړې زما د ژوند کیسه واورې؟
ما وویل:
- هو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی سترګې چوغې کړې او د یوې لیرې ټکي ته یې ونیولې داسې ښکارېده چې د یوې پخوانۍ خاطرې د یادولو لپاره سوچ کوي.

او نابېره یې داسې پیل کړه:

(... زه له ورکتوبه بد بخته وم. بدرنګه وم. پلار مې د ښایسته ګل نوم را باندې کیښود او ددې نوم سره له هم هغه ماشومتوبه د خلکو ، همزولو او کلیوالو پسخندي شوم. له ځایه جګ شو یو لاس یې غوږ ته ونیو او بل لاس یې موږ ته او نارې یې کړل:

یه قربان روی ته دیده بودم ، موی ته دیده بودم.

او ا وږې یې ورسره پورته کښته کولې.

په سماوار کې ناست خلک د ده د نڅاه په لیدو شول ، لېونی په نڅاه نڅاه کې لوږ وکتل تندي یې ګونځې کړ او کیناست.

خپل مخ ته یې اشاره وکړه او په شکایت یې وویل. ګوره دا خو ما نه دي جوړ کړي؟ سر یې کښته واچوه او لاس یې پورته ونیوه

لېونی خپله پزه به غوړه لمن پاکه کړه او د لږ ځنډ و روسته بیا یې لاس اسمان ته ونیوی او ویې ویل:

زما پلار یې را مړ کړ، مور یې را مړه کړه. چوپ شو بیا یې اسمان ته په خوابتیا وکتل.

له کلي نه و ښار ته ولاړم او هلته په یوه موسسه کې پیاده شوم ، له غروره نه یې په بریتو لاس تیر کړ.

لېونی کیسه ډیره سره را لنډه وله د تلو تلوار یې وو خو ما به ښه ښه ویلو دی هڅوی چې کیسه را ته پوره کړي.

لېونی څه شیبه غلی شو ، یو سوړ اسویلی یې ویسته نظر یې د اسمان په ژورو کې ډوب کړ او ویې ویل:

«د منی به سړو ورځو او شپو کې یوه ورځ عجبه ورځ وه واوره وه ، یخ و. باد و ، توپان و. ساړه مې کیده د سیلیو د مخنیوی په خاطر مې د کوټې کړکۍ او ماتې ښیښې په ورځپاڼو بندولې»

بیا له ځایه ولاړ شو او کټ کټ په خندا شو او نارې یې کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یه قربان رویش دیده بودم مویش دیده بودم.
او په نڅاه شو ما له لاسه ونیوه هغه چوپ شو او کیناست. زما غوږ ته یې خوله را نږدی
کړه او ورو یې را ته وویل:
« کوټې ته څوک را ننوتله،
د لاس به ټپولو یې ور پرانیست»
زما له غوږ نه یې خوله لیری کړه، او زما څخه یې په تونده لهجه وپوښتل:
- پوه شوی څوک وه؟
ما ویل:
-نه !
- زه پوهیږم چې نه پوهیږې ته څه دا ټوله دنیا دی نه پوهیږی !
که پوه هم وی نه یې وایې، قست یې را کیږی !
ږغ یې لږ پورته کړ او وېې ویل:
« یوه ښایسته انجلۍ وه انجلۍ نه وه د څوارلسمی سپوږمۍ وه»
په آسمان کې یې پښڅه – شپږ دقیقې د سپوږمۍ پسې وکتله سر یې د نارضایتی په توګه
وښوراوه، په شونډو یې یوه ترخه موسکا خپره شوه.
زما غوږ ته یې بیا خوله را نږدی کړه او د راز په ټوګه یې وویل:
« هغې ویل:
څوک شته آ ! څوک شته؟»
خوله یې زما له غوږه نه لیری کړه او په لوړ ږغ یې وویل:
« ما ورته وویل:
څوک دی په کار دی؟»
بیا یې زما په غوږ کې ورو وویل:
« هغې ویل:
خیر غواړمه. ړنده یمه !»
بیا یې په عادی ټوګه زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پوه شوم په سترګو نه وینې و رپا ځېدم د لاسه مې ونیوله ، او یوې خوا ته مې کښېنوله»
او اړ یې ورو کړ لړ رانږدې شو او زیاته یې کړه:
د هغې په خبره کې د غمنو او ترخه ژوند نښې لیدل کېدې هغې په عاجزی په داسې ږغ چې نورې پوتې خبری هم په کښې نغښتې وې ویل:
« ړنده یمه خیر غواړمه !
لېونی بیا د ږغ تون ته تغیر ورکړ او ویې ویل:
دا مې په ژوند کې لومړی ځوک وو چې زما ټولو پوښتنو او خبرو ته یې له زړه نه غوږ نیولی وو او خبرې مې ورته د درننښته نه ډکې وې اودا زما لکه یو انسان یو ارمان و !
چې خبرې همدې ځای ته ورسیدې، لېونی د چایو په لیدو لکه ماشوم خوښ شو. شاو خوا یې تر سترګو تیره کړه ، زه یې هم په ځېر ځېر تر سترګو تیر کړم. ترې وډار شوم.
بیا چورت کې ولاړ مځکې ته یې وکتل او ژر ژر یې سترګې ولغړولې لکه چې د خپلو خاطراتو شلیدلي مزی یې بیرته سره نښلولې او ویې ویل:
هو !د هغې به خبرو کې د غمو او ترخه ژوند نښې لېدې نو زړه کې ډیری پوښتنې ګرځېدې»
لېونی یو وار بیا چوپ شو.
زه د لېونی کیسې ته ټول غوږ غوږ وم او هغه په دې ډېر خوشالېده چې ما په غور غوږ ورته نیولی وو.
هغه د پخواني کیسې په یادولو نور هم هیجانی کېده او لاسو او وږو په خوځولو یې هڅه کوله ټولې پېښې تمثل کړی په داسې حال کې چې د غره څوکې ته چې له لیری مالومېده یو وار بیا ځېر شو . ورویې زما غوږ کې وویل:
په هغه سبا انجلۍ بیا راغله او بل سبا بیا او بیا...
لېونی په خوشالۍ زیاته کړه:
«ما د ځان سره سوچ وکړ چې څه کیږی چې یو بې ورېلۍ د بل بې وزلې موټ شی، ګوندې د بو بل په تودوخه تاوده شو.
نو ورو مې په داسې چې ړنده انجلۍ ونه ځوریږی ترې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده دی کړی ؟
هغې کټ کټ وخندل په ځواب یې پوه شوم
لېونی بیا زما نه وپوښتل: ته پوه شوی ؟
ما د واره وویل:
- هو ،
لېونی په داسې حال کې چې د هغې غونډۍ خواته یو ځل بیا وکتل چې هره ورځ به هغې خوا ته تې.
یو اوږد اسویلی یې وکیښ لکه چې د زړه د غمونو بنۍ یې تشه وله. او په خندا یې زیاته کړه:
- او موږ واده سره وکړ.
له ځایه جګ شو یو لاس یې په غوږ او بل لاس یې زموږ خوا ته ونیوه:
یه قربان، رویش دیده بودم. مویش دیده بودم. او په نڅاه شو
بیا کیناست څه شیبه چوپ شو او په داسې حال کې چې په لاس یې اسمان ته اشاره کوله د ستونې نه یې اواز نه پورته کیده په ژړا نده ږغ یې وویل:
افسوس !
لېونی یو اند بیا چوب وو په خپله ګنه ږیره کې یې منګولې ننیستلې وې هغه یې ګروله او اوښکې یې پر مخ راتوی شوی غوښتل یې څه ووایي خو د ستونې غوټې یې نه پریښودی لاس یې آسمان ته ونیوه په ډیر مشکل یې زه پو کړم چې هغه هم ژر مړه شوه او پر هغه غونډۍ یې خاورو ته سپارلې ده.
لېونی سترګې د اسمان په ژورو کې بیا ښخی کړی ، سترګې یې برګې شوی ، غوز یې ونیوی سر یې وښوراوه او بیا یې غوږ ونیوه او په یوه ټوپ له تخته کوز شو او بېله څه ویلو یې د غونډۍ په لور وډانګل د هلکانو خواته ورغی لکه چې بېله د هغو د ویشتلو تګ خوند نه ورکاوه. هلکانو چې تیاری لوټې او ډبرې په لاسو کې پوټی نیولی وې ورپسې منډی کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی د سړک په منځ کې ودرېد یو وار یې بیا اسمان ته به مروره ټوګه وکتله ځان ته یې اشاره وکړه ،زموږ خوا ته یې په خوشالۍ وکتله او په ځغاسته شو.

ږغ یې تر اوسه زما په غوږونو کې انګازې کوی

چې ګوته به یې زنې ته ونیوله او ورو به یې په اریانونکې لهجه ویل:

آ ، ما ولی ولې؟

سبا بیا هلکان د هغه انتظار کاوه لوټې او ډبرې یې تیاری به جیبو کې ورته ساتلی وې خو هغه بیا رانغی هلکان خپه وه چې ولی لېونی بیا را نه غلی او څه په وشول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

یوه ناوې په لوغ سر او لوڅو پښو په سره جوړه کي په چیغو چیغو د ګڼه ګوڼې خوا ته په ځغا ستهوه د هغې په لیدو خلک ورو وروسره لیری شول او هغې ته یې لاره خوشی کړه ، هلته دوه ولاړ توپکوال د هغې په لیدو د ګڼه ګوڼې نهووتل پر میدان یو مړی پروت او یو په وینو لړلی سړی ولاړ وو.

سهار د لمانځهوخت د بړستنې لاندې تږخی شو او له تږخې سره سم یو سپین دیږی له بړستنې لاس وغځوی او لهواسکټ له جیبه یې د نسوارو ډبلی راوکېښ او د تل په شان یې یوه خوله نسوار خولې تهواچوله اوبیا لکه مار له بړستنې وغزید د کړکۍ نه یې پرده پورته کړه، او په غوم غوم یې له ځانه سره څهوویل.او بیا یې سر پر زنګونو کېښود ، چرت کې لا نهوو تلی چې په زړه کې یې څهوګرځېدل ، د کړکۍ نه یې بیا بهر وکتل او له ځانه سره یې وویل:

آ، ربښتیا ! چې وریځ ده.

او له دې خبرې سره سمدلاسه له ځایه جګ شو او د خپلې ورې شانته کوټې ور یې پرانیست او ووت. له اودس تازه کولو وروسته یې په بېړه په پټو مخ او لاسونهوچ کړل، خپله لونګۍ او واسکټ یې واخېست او پهوتووتو کې یې د بلې کوټې مخې ته ودرید ورو یې ږغ کړل:

لوری نازي ! پاځېږه د لمانځهوخت دی، وریځ ده چې لمونځ درنه قضا نه شي (دا تږوله خبرې یې په یوه سا وکړې). د انګر ور یې چې د زګیروي په شان ږغ یې درلود پرانېست او له کوره ووت.

له لمانځهوروسته د ده د رسېدو سره جوخت آسمان هم وغورمبېد او د باران شرپ شو تا به ویل نه چې اسمان سوری شو د هرې برېښنا سره به د ده د تندی ګونځې چې د پراخ غم علامې په کې له ورایه ښکاربدې ، لېدل کېدې. خلکو د تندی د ګونځو شمېر د خویندو د شمېر ښکارندوي بلله خو نسیم اکا هډو یوه خور هم نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نسیم اکا د سپیني ږیري، ګونځې ګونځې تندی او مخ په لېدو داسې ښکارېده چې د ټول عالم غمونه او کړاونه د ده پر سر دي او ددی يې ګالي.
نسیم اکا ته نن بیا لکه هره ورځ هم هغه د لس کاله مخته پېښه ور په یاد شوه چې په همداسې یوه ورځ جبار خان د دوی کره مرکه ورلېږلې وه چې نازي چې په کلي کې تر ټولو ښکلې انجلۍ وه خپل زوی جلندر ته کوژده کړي، خو نسیم اکا دا خبره ونه منله او مرکې ته یې ځواب ورکړ نسیم اکا په زړه سپین او پاک زړی سړی وو پټه په کې نه وه نو په ډاګه یې مرکې ته وویلي وه: جلندر یو ناکاره او برند هلک دی ټوله ورځ لنډه غر په دې او هغه کوڅه کې ګرځي راګرځي نه یې کار شته نه روزګار او بل دا چې زما د لور داسې چغر سترګی ځوان نه خوښېږي.(نسیم اکا دا ټولې خبرې په یوه سا او پوره سترګو کړې وې)
جبار خان د مرکې و مخې ته څه و نه ویل او چې بهر راووت نو په خپل ګلېټي ټوپک یې څو ډزی وکړې.
کلیوال د نوي خبر اورېدو ته منتظر وه ځکه په کلي کې خو ډزي یوازې د سنتي، کوژدې او د هلک د زېږېدو په وخت کېدې نو کوشنیان او لویان به راوته او دا خبر به یې په نورو ته د زیري په توګه کاوه. د ننني ډزو وروسته په کلي کې دا خبره لکه ورېمه خپره شوه چې نسیم اکا خپله لور جبار خان ته وبښله.
د نسیم اکا سوچونه چې دې ځای ته راورسیدل، نازي د یوې انګیټۍ سره کوټې ته راننوتله ،د نسیم اکا د چرتونو لړۍ سره وشلېده انګیټۍ ته یې لږ ځان ور نږدې کړ، نازي چای ور واچولې ، نسیم اکا په چوپتیا سره څه چای وڅښلې او بیا یې ورونازی ته وویل: لورې د دوکان کیلۍ راکړه چې دا شیبه باران لږ څه ودرېدی د پسرلي باران دی بیا به یې شرپ شي او تلل به راته ګران شي.
- بابا چای دي ولي ونه څښلې؟
- زویه ! بیا باران ډېرېږي.
د دې خبري سره سم پاڅېده د کړکۍ نه یې یو ځل بیا په ځېر ځېر بهر وکتل، نننۍ ورځ او فضا کوم بل ډول ورته ښکاره شوه د ګڼو پسرلنیو وریځو لښکر د آسمان ټوله لمن نېولې وه تا به ویل کومي خوا ته یې د یرغل ټکل درلود د تورو ګڼو وریځو په لېدو یې زړه لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرومه ډک شو ،غمجني سترګې يې له کړکۍ نه راوګرځولې يو سوړ اسويلی يې وکيښ ، د وره خوا ته ولاړ د سترګو له کونجو يې يووار بيا په غلا خپلې لور ته وکتل داسې ښکاريده چې د لور نه شرمېږي، خپلی کلوشې يې په پښو کړې او د کوټې نه ووت.
کوڅه له خټو او چيکړو ډکه وه، نسيم اکا به په داسو ورځو کې هرومرو يو – دوه ټکه خوړله خو نن يې دواړه پايڅې په دواړو لاسو پورته نيولي وې چې په خټو نه شي او پښې يې ارتې ارتې ايښودلې چې بيا ونه ښوييږي او له هر ګام نه مخکې به يې لومړی مځکې ته کتل، د دوکان ور يې پرانيست، زړه پيتلې کوټۍ يې د سماوار شاګرد ته ورکړه هغه کوټۍ له سکروټو ډکه ورته راوړه او نسيم اکا هغه د صندلي لاندې کېښودل او زوړ بړستن يې په راکښ کړ تر ستوني به صندلي کې ننوت. بيا سوچونو راګير کړ هم هغه سوچونو کې چې نن يې له سهاره نه پريښود هغه د نازې د تير ژوند او راتلونکې په هکله اوږده چورتونه او بې شميره پوښتنې وې.
د جبار خان څو وار ګوا ښېدل يې په ياد شوه چې ورته يې ويلې وه:
- ستا لور زما ناموس ده زړه دې زړوې يې که وادوې يې.....
(دا خبرې يې ډير په کبر او غرور کړې وې)
د نسيم اکا په مغزو کې دا خبرې ګرځېدې راګرځېدې او په غوږو کي يې ازانګې کولې:
زما زما زما....... ناموس... ناموس.....موس
زړه يې غوښت پر ځان کالي څيري کړي نابره يې يو څه ورپه ياد شول لږ خوشاله غوندې شو خو ژر يې بيا پر تندې ګونځې راښکاره شوې په ياد يې شوه چې څو واري جبار خان ته ننواتې ورغلی او په زاريو يې ورته ويلې وه:
- د خدای لپاره د دې خبرې تير شه ته د هغه د نيکه پر ځای يې زه رضا يم هغه ستا زوی ته درکړم.
جبار خان ورته په ملنډو ويلې وه :
- توبه وباسه هغه زما د زوی مور ده او بل دا چې هغه چغر سترګې دی او د هغې کله داسې هلکان خوښيږي او هغه اوس دوه نوروادونه لرې دا زما د لاس امسا ده....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې چورتونو کې وو چې د سماوار شاګرد د نسوارو ډبلی او دوې افغانی ورکړې ده هم د نسوارو ډبلی ورډک کړ.
بیا یې ښځه ور په یاد شوه چې هره ښه شی چې به یې کور ته راغلې هغې به د لور لپاره پټوی او ویل به یې:
- دا مې د لورقلنګ ته ساتم. آن د واده تر کمیسه یې ورته جوړ کړی وو
نسیم اکا ټوله ورځ په همدې چورتونو کې تېره کړه ،دوکان خوند نه ورکاوه او مځکې ځای ،د نورو ورځو پر خلاف د ماز یګر له لمانځه نه مخکې کورته راغی. د کور ور یې پوري واهه کور ته ننوت د کوټې د نیم کښه وره نه یې نازې ولېده چې د واده جوړه یې اغوستې د مور ګانې یې چې دې ته پاته وې په غاړه او لاسو کړې وې او د هېنداري سره یې خبري کولې:
آ ، یوازې مې لاسونه سره نه دي نوره پوره ناوې غوندې یمه، ښه ښکارم ! بدرنګه خو نه یمه ! تر چا کمه یمه.....
نسیم اکا د نازې په لیدو چې دا لس کاله غم یې تور و ښنته تار تار سپین کړي وه د شپږو ښنتو کلو په درلودو د څلو ښنتو کلو ښکارېده، ډیر غمجن کړ د خپلې لور نیمه خوا شوې ځواني او نا پوره شوي ارمانو یې پر زړه د غمو شپول چاپیر کړ او ر پرې بل او مځکه پر تنګه شوه د کور له انګړ نه یې د لرګو تبرچه راواخېسته او په پوټه خوله د کوره ووت ، په داسې حال کې چې تبرچه یې د پټو لاندې نیولې وه د ماجد پر ځای د لاری په سر کېناست او سترګې یې د کوڅې په بل سر میخ شوې.
جبارخان د دوو نوکرانو سره چې توپکان یې پر اوږو وه را ښکاره شول. د نسیم اکا د زړه درزا وار په وار ډیرېده.
جبار خان د تل په شان د تاوده روغبړ تمه لرله او په ډیر کبر او غرور ګام په ګام د نسیم اکا خوا ته نږدې کېده. نن د جبار خان زور څه ارزښت نه ورته درلود د هغه په زړه کې د غچ او کسات لمبې بلې وې او زړه یې له بې شمېره دردونو ډک وو له هم دې کبله به هم وو چې غبرګ لاسونه یې بې اختیاره پورته شول او بیا هم دویم وار....
درېیم ګذار یې لا نه وو کړی چې د څو ډزو سره پر مځکه ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستیو سلګیو کې یې کومه خبره چې له خولې وته هغه یوازې دا وه:
نا نا نا....ززز.....ی ی ی
د ډزو په اورېدو د کورونو نه بیا واړه او زاړه راووتله چې څه خبره ده.
نازی چې د ناپایه آرمانو په خیال کې ډوبه وه یو ماشوم د مازیګري لمر د وروستیو پلوشو سره دا خبر وروړ، دا خبره پر نازې د تندر په شان ولوېد، له وارختایي نه د واده په جوړه او ګاڼو کې په لوخ سر او پښو په ځغاسته ځان دغچ میدان ته ورساوه د پلار په مړي یې ځان واچاوه خو ژړ یې سر راپورته کړ تبرچه یې له مځکې پورته کړله او دا وخت یې د یوې رښتني ناوی په شان لاسونه سره شوی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غولېدلی

«جماله ډګروال ته ږغ که !» په ږغ سره یو زوړ سړی ، چې ږیره او بریت یې پاک خرېیلی وه ملا یې پر کمر بند ټینګه تړلې او د شپو خولې یې پر سر وه ببله سونه او حرکته د یوې ښځې چې غټ تونې شوی و ښتانو یې کوشنی مخ نور هم کوشنی کړی و او لکه مار چېچلې له غوسې تاوتاو کېده و مخی ته ودرید.

ښځې کځوړه په لاس کې ورکړه...

ډګروال لکه چې ګونګ وی ببله کومې خبرې کیناست د بوټونو تنۍ یې وتړلې او د تل په شان یې د لاس اومګا ساعت ته چې شل کاله مخکی یې د غیرت د مدال سره یو ځای ورکړ شوی وو اوس یې زنګ وهلی وو ته ځیر ځیر وکتل ، بیا یې زړه نا زړه د دهلیز ساعت ته وکتل ، ځان سره وبونګېده او په خوشالۍ له کوره ووت د بس تم ځای ته ولاړ او په بس کي کیناست ، چي لږ هوسا شو بیا یې له غوسې خپل غاښو نه وچېچل او ورورېې وویل:

څه چاره؟ (ځکه یو وار د غصې یوې چپلاغې تر محاکمې رسولی وو خوهندی وکیل له غمه خلاص کړی وو او ورته یې وویلی وه دا د افغانستان کارونه نور هیر کړه دلته ښځو سره په زوره خبرې کول ،ماشومان په چپلاغه وهل او حیوا ماتو ته کیشه ویل جرم دی که غواړی دلته ژوند وکړی باید د دې ځای قوانین ومنې)

نو د هغه راهیسې یې نور ځان ګونګ کړی وو په خوله یې څه نه ویل خو په زړه کې به یې څه تیر شول نو له غوسې به یې غاښونه وچېچل.

په دې ټوګه به یې ځان تسل کړ.

کله کله به په بس کې چورت یو وړ اوله خندا به ومو سېدی او کله کله بیا کټ کټ په خندا شو او ځینې وختونه به پړک په ژړا شو خو ژر به یې ځان ټول کړ او د شاو خوا خلکو نه به یې ښنه وغوښتله،نن بیا ور په یاد شول چې دلته څنګه په مشکلاتو راورسیدل او څه خوږ ژوند یې درلود . خو میرمن یې کرار کرار د کومی یوې په لمسون خپل رنګ بدل کړ او دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په منګولې کې ونیوی، تنګ یې کړ او نوکر یې کړ پر خپل حالت یې ژړا ورغله ویې ژړل خپل پر ژړا له چورته راووت له شاو خوا خلکو نه یې ښښنه وغوښتله.
ډګروال ټول عمر په دې هیله چې وطن به جوړ شي او دی به بیا د کورني اختیار تر لاسه کړی ، به کرار کرار سره خپلې سترګې خپله ړندې ، خپل غوږونه خپله کاڼه او خپله ژبه خپله ګونګی کړه...
اوس نو ټوله ورځ د سودا پسې ځی او راځی ، د لست مطابق سودا رانیسی. کور ته د رسیدو سره سم هغه ښځه کومې خبرې پر میز ایږدی ، خو بله کڅوړه هلته ورته په انتظار پراته وی
ډګروال ښځه کومې خبرې تشه کڅوړه د لست او پیسو سره اخلې او د تل په شان ښځه ستړیا د بس تم ځای ته ځی...
نن بیا د دو یمی سودا اخیستلو وروسته د سړک پر غاړه د سرویس په پلمه پر یوه څوکۍ کیناست او د موټرانو د تیریدو راتیریدو په ننداره شو او لکه تل د چورت اخیستلو او خوږو چورتونو په خاطر یې د ښېرو قطۍ پر سر پورته کړه.
عسکر عسکری سلام ورته وکړاو دروسی جیپ موټر دروازه یې ورته پرانیستله ، او د ده امر ته منتظر وو..
میرمن یې د کور په وره کې ورته منتظره وه ښځه ده یې ډوډۍ نه خوړله...
دا ټولو کارو خوند ورکړ له سترګو یې د خوشالۍ ړنی ړنی اوښکې توې شوی خو د سوچو نو مزی یې د یوه موټر د پرله پسې هارونو وشلوی سترګې یې وموښلې ، ښه ځیر شو د میرمنی موټر یې پر سړک ولاړ وو او ډیره په غوسه وه ښکنځل بدو رد یې ویل په غوسه یې سودا ترې واخیستله د موټر په شا کې یې کیښودله. یو وار یې بیا ډګروال ته بد بد وکتل او غاښونه یې ورته وچیچل.
ډګروال لکه چې زبون یې تړل شوی وی هیڅ ونه ویل چې هغه ولاړه ،سترګې یې د ښخوا هاخوا ولغړولې او و رو یې له ځانه سره وویل:
ته وده چې وطن یو وار کرارشی بیا به سره ګورو !
ډګروال یو سوړ اسویلی وکیښ او د کور خوا ته په پښو کرا رکرار رهی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کي د خندا ږغونه وه ډګروال چې ډير وږی شوی وو پخلنځی ته ولاړ بنه بوی پرې ولګېده خولې يې اوبه وکړې د ښخوا هاخوا وګرځيده په ديګو نو کې يې څه ونه موندله د يخچال نه يې يوه د سبو قطۍ راواخېستله د پخلنځی ګړۍ ته يې وکتل هغه هم لکه نوروګړيو ثانيه ګړ نه درلود بيا يې خپلې اومګاګړۍ ته وکتل غوږ ته يې ونيوی خوشاله شو او اوميد ورته پيدا شو چې تر اوسه کار کوی.خپل کوشنی کوټې ته ولاړ او پر خپل نا ټول شوی بستر وغزيد او په چرتونو کې لاهو شو
. د اولادو سره وطن ته روان وو...
خو د و ره ټکولو له چرتونو راويست دا لومړی وار وو چې د شپې څوک ور ورټکوی.پوليس وو ډګروال يې د لاسه ونيوه له ځانه سره يې بوت ډګروال يې يو ليری ځای ته چې د ټولنيزو خدمتونو مرکز وو بوت او هلته يې يوه کوشنی کوټه وروښودله.
هلته هغه سپين ږيری او ناروغانو ژوند کوی چې مېرمنو او اولادونو شړلی وه.
ډګروال نوی کوټې ته راغی او پر نوی بستری پريوت اوله ځانه سر يې وويل:
ته وده چې وطن يووار کرار شی...
څه نوره حوصله کوم !
د دې ورځې وروسته ډګروال د ماشومانو ، ښځوو او کورنی حيواناتو ته عسکری غور سلام پيل کړ.
يوه شپه يې په راديو کې واورېدل چې يو غل د غلا په وخت کې د دوکاندار لخوا ټپي شوی وونود غله د دعوا په اساس محاکمی دوکاندار درې مياښتی بندی کړ ځکه هغه بېله د محاکمی له امره غل د پوليسو تر راتګه په تشتاب کې بندی کړی وو او هم د غله د څلور کالو د کور مصرف په دوکاندار شو تر هغه چې د غله ټپ جوړيږی ...
په اوريدو سره ډګروال غلو ته هم عسکری سلام کول پيل کړل دا چې نه پوهېده څوک غل او څوک نه دی نو هر چا ته يې غوړ عسکری سلام کاوه
څو ورځی وروسته دی سلام اچولو تر دارالمجانينه ورساوه او لاسونه يې هم وروتړله چې په دې سلامونو چا ته ضرر ونه رسوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکونکی: پوهنمل محمود نظری   د کتاب نوم:پایلوخ بنگ حبیب الله

له یوې میاشتې وروسته یې نن مشره لور د توربای فرېنډ سره د مور په پوټه دیدن ته راغله چې خپل پلار وويني.
ډګروال د لومړی ځل لپاره یوازی د لور د بای فرېنډ په لیدو رڼې رڼې اوښکې لکه باران توی کړی او بیله دی چې څه ووایې خپلې کوټې ته ستون شو.
د لاس ساعت یې چې له اوله زنګ وهلی وو خو ده سوچ کاوه چې کار کوی او ځان یې غولوی ته یو وار بیا ځیر ځیر وکتل هغه یې له لاسه خلاص کړ او غوږ ته یې ونیوی بیا یې تر ستر ګو تیر کړ به نهیلۍ یې د روجایې څخه یې یوه ټوټه پرې کړله او ساعت یې په کې ونغښت او د بالښت لاندی یې کېښود او په خندا شو او په زوره زوره یې وویل:دا کم بخت هم مړ شو او په ژړا یې ویل:
کله به دا وطن جور شی؟

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library